

Femeia

NUNTA
LA

NAMPHU

Colaboratorul nostru, Minzu Radian, care a făcut nu mult o călătorie în Coreea—a scris pentru dv. povestirea „Nuntă la Namphu” în care vă prezintă câteva din datinile minunatului popor din țara dinimărilor liniștite.

Biblioteca Centrală
Regională
„M. G. D. D. D.”

*Cîntați voi, oameni simpli - doar
puteți -
Aceste mari și simple frumuseți,
Vegheați tăcerea creștelor aceste
Și visul nostru-n plîn urcuș spre
crește.*

Olga BRATEȘ

Citiți în acest număr:

- „Din vremuri vechi și noi”
reportaj de O. CHIRIȚĂ
- Pentru dv. — spiculi din reviste străine
- Lumini și umbre la „Cinecittà”
de Jean VORNIC
- Prietenie — schiță
de V. BURLACU
- Instantanee de la Sfatul popular Ploiești
de Ana IOANID
- A sosit poștal
- Moda de toamnă
- Supliment — Pentru fiecare cite ceva

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Femeia

ANUL X Nr. 9 SEPTEMBRIE 1957
REVISTĂ SOCIAL-POLITICĂ ȘI
CULTURALĂ EDITATĂ DE COMITETUL
FEMEILOR DEMOCRATE DIN R. P. R.

prozaicul, poeticul

„PIINE”

Numele femeii despre care vă voi povesti astăzi, deși îl scriu aici cu majuscule — IOANA SIMIONESCU —, poate îl veți uita; după cum la fel îi veți uita și chipul, spre marea mahnire a prietenului meu, pictorul Nicolae Hilohi, care s-a străduit să-l înfățișeze cât mai aproape de realitate.

Veți uita, stat sigur, și localitatea în care trăiește ea — comuna Gheorghe Lazăr —, după cum vi se va șterge din memorie și raionul — Slobozia. Dar ceea ce aș dori să vă rețină luarea-aminte, ceea ce m-a impresionat și constituie înseși obiectul reportajului de față este legătura dintre această femeie, tînără — merge pe 34 de ani —, acundă, neapus de viașie, după expresia conștienților ei „grozav de înimoasă”, și plinea — plinea pe care o veți campăra azi sau mâine și în fiecare zi la fel, fără nici o bătaie de cap și fără să dați o atenție deosebită acestui act cotidian. Este o legătură de ordinul fan- teziei, dacă vreți, însă cel ce stă să cerceteze lucrurile în adânc va băga de seamă că totuși

Ioana Simionescu, multiplicată în mii și mii de oameni asemănători, și-a înscris ceva din ființa ei în ceea ce ni se pare

astăzi lucrul cel mai banal, obișnuit, aproape nemăruit în seamă, și care se numește pe cît de prozaic, pe atît de poetic: PIINEA.

Ioana Simionescu, eroina întâmplătoare a reportajului meu, ca președintă a cooperativei este ceea ce se numește factorul economico-comercial, omul care îngrijește de aprovizionarea satului cu gaz (în Gheorghe Lazăr, deși radioficat, lumina electrică n-a pătruns încă), lăpeți, stămburi, pantofi, chibrituri, sare, săpun, sodă și cu încă o mie de alte produse industriale și care, cu aceeași pasiune și strădanie, se îngrijește ca satul să trimită orașului ouă, păsări, lînă, brînză, fasole, orez, lapte, porumb, secară și grâu, mai ales grâu, zeci de tone de grâu, o sută de tone de grâu!

Pentru omul de la oraș, funcția de președinte al unei cooperative sătești pare o înțelețenie extrem de simplă și bine pusă la punct. Așterni pe hîrtie o listă, trimiți căruța la oraș, și pînă seara ai marfa acasă, ba și ceva pe deasupra, știut fiind că noi orășenii — industria — ne facem cu prisosință datoria, pregătind satului tot felul de produse de care are nevoie.

Ioana Simionescu mi-a infirmat această credință și mi-a spulberat bunele păreri despre noi orășenii, pentru că, după ce multe ocazii în șir, pînă după miezul nopții, ne-a ajutat să strîngem datele de trebuință reportajului, am văzut-o plecînd la oel de-al doilea cîntat al cocoșului (și este de-a dreptul impresionant acest al doilea cîntat, cînd satul, pătruns de tăceri, de liniște și întineric, prinde — într-o plînză fină, ca o nevăzută împletitură aeriană și auditivă — viață; cînd ici-colo, ferestre întunecate încep să capete luciri galbene și plîltoare; cînd vitele hurdubălesc prin

grajduri; cînd bărbați cu ochi cîrpiți de somn și în lungi cămeșoaie de noapte ies pe prispe, ca niște ciudate staffii, și se întind, se întind pînă le trosnesc oasele; cînd ciubarile se lasă scîrțînd în adîncuri după apă rece...), am văzut-o, cum spun, la vremea aceasta, pe Ioana Simionescu plecînd înfiorată de răcoarea nopții și cocotată pe loitrea căruței spre oraș, după marfă, să nu piardă cumva rîndul ori să ajungă alt ceva mai harnic decît dînsa la mărfuri cu mare căutare!

Mai puneți la socoteală că are și bărbat, că spală, calcă, face mîncare, în parte la pîdînte (este și vicepreședintă a Comitetului executiv al sfatului popular, deci uneori, în lipsa președintelui, unește după lege și pe tinerii căștorjiți), că pentru orice nimic la magazinul universal, la librărie, la restaurant ori la magazinul cu textile și confecții — ca să nu mai vorbim despre depozitele și centrele de achiziții, care-i solicită cu aceeași vehemență prezența, — ființa aceasta viașie și parcă veșnic neliniștită este cercetată, întrebată, l se cere părerea și-și dă ca pricepere, răbdare și competență sfatului,

(continuare în pag. 21)

Dumnealui e moș Radu Sohan, șăran cu gospodărie individuală din Gheorghe Lazăr. Își pre-dase încă de dimineață (cu fișa nr. 0172160) cantitatea de 800 kg de grâu contractată. Nu se mai îndura să plice însă, stăplnit de mari și tulburătoare gânduri...

Aici, colectiva care-și predă 320.000 kg de grâu, un tren întreg; dincolo, întoărășiții, de asemenea seci de mii de kilograme... Este o ploaie de belșug, pe lângă care cei 8 sau 10 saci ai lui par o picătură într-un ocean... și tare-i mîhnit bătrînul. „Dacă cel puțin ar fi contractat o cantitate mai mare!... că apa, nimeni nu-l ia șcum în seamă!”

A școs peste 2.000 kg la hectar și bine-i-ar fi prins acuma banii!

O liniște mare stăpânește pînă în zările largi... Le văd ca printr-o ceață, căci trecutul îmi învie în amintire și-mi pare că zăresc pe „eroii” altor vremuri în canura lor de neguri”, cum spune neîntrecutul povestitor al acestor meleaguri — Sadoceanu. Căci Moldova, țarină întinsă, în

atins glonțul, au căzut și-au fost din nou prinși. M-am întâlnit cu Ion Zăgan, capul răsculașilor din Ruginoasa în ast an la București la aniversarea a 50 de ani de la răscoală. Mi-o mulțumit. I-am spus că nu puteam face alt fel.

Scump la vorbă e moș Olaru. Are în el o sficiune rămasă se vede, ca și umbrele din ochi, din vremuri de demult.

Dacă n-ar fi fost gara înfiptă la răscruce de mari drumuri, n-ar fi fost nici Atelierele. Și fără de Ateliere, Pașcanii s-ar fi confundat în anonim, un târgușor oarecare, fără trecut și fără glorie.

La Ateliere lucrau oameni, unii de prin părțile acelea, iar alții, veniți de la mari depărtări: moldoveni vorbind graiul lor dulce, munteni fără de astimpăr, polonezi aduși de primii stăpînituri ai fabricii, meșteri buni, corei și nemți.

Cum trăiau? Lucrau în curți, sub cerul liber, sub loviturile tuturor vînturilor și ploilor și ale arșiței, pînă la ultima picătură de putere.

Au înțeles că nimic nu-i deosebește, nici limbile care le vorbeau, nici credințele în care credeau, dar că toți sînt

uniți sub același nume: exploatați!

Marca Revoluție, care măturase ca o furtună de titani domnia asupritorilor le trezi în inimi speranța și puterea conștiinței lor.

În toamna anului 1920, izbucni greva muncitorilor ceherști din Pașcani. Era un val din valurile grevei generale, care frământau întreaga țară.

Părăsind în gloată Atelierele, lăsînd pe linii vagoanele și trenurile, greviștii s-au retras în pădurea de la Vlanici, urmînd parcă străvechi chemări, căci de totdeauna codrul a fost frate bun asupritului.

Greva n-a fost victorioasă. Lipsese conducătorii căliși, clarvăzători. Muncitorimea, lipsită de organizare, nici nu se gîndea să atragă în luptă un aliat de nădejde cum ar fi fost fărînimen.

Ce simplu, dar cît de convingător a sintetizat un bătrîn muncitor din Paș-

canii de azi înfrîngerea aceea: „Nici nu-i de mirare, pe atunci noi n-aveam partidul!”.

La șubină, la șubină...!

Anii trecură, și înfrînții din pădurea de la Vlanici se formau ca revoluționari, sub conducerea partidului.

Ilie Pintilie, conducătorul proletarilor ieșeni, venea ades la Pașcani. Și cu cîtă ardoare erdu ascultate cuvintele lui: cu setea însetatului și cu nădejdea visătorului care știe că visul nu va rămîne vis.

...La șubină, la șubină, la șubină!

Cu acest strigăt, pornit din largul curților, s-a sfîrșit ziua de lucru pe data de 16 februarie 1933. Și, fără grabă, cu chibzușolă, ca de o faptă la care te-ai așteptat, muncitorii s-au adunat în adîncitura aceea de beton pe care, în timpul lucrului, lunecă pașnic un fel de podeș care poartă vagoanele de pe un mal pe altul: șubina!

Podeșul a fînut loc de tribună. S-au suit acolo tovarășii de muncă dintre cei mai buni, montori și mecanici, strungari și lăcătuși, și au cuvîntat, și i-au fă:ut pe oameni să înțeleagă și să condamne crima burgheziei, care, în acele ceasuri, îneca în sînge Grivița.

Pe ulișe forșoleau patrule de jandarmi, iar pe la ferestre se arătau fețe chinuite, cenușii de îngrijorare, fețele celor care acasă și-așteptau pînă în seară, soșii, frații. Or mai veni ei oare?

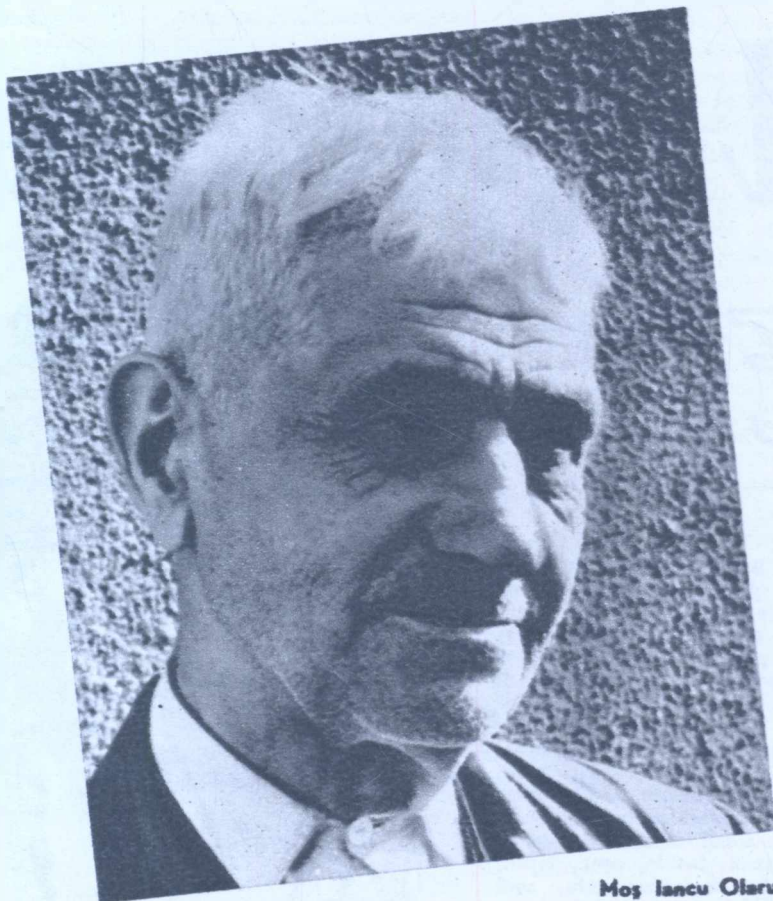
S-au întors spre seară, dar curînd mulți dintre cei care fuseseră la șubină au trebuit să-și părăsească târgușorul și familiile lor. Stăpînirea îi... transferase, sorotind că în felul acesta mișcările muncitorești vor lua capăt, se vor opri din drumul lor.

Dar, surd, din adînc, lupta mergea înainte. Cînd nu te așteptai, prin Ateliere și pe ulișele târgușorului erau lipite manifeste, înfierînd pe asupritori, demascînd pe cei care vindeau țara și o împingeau în ghearele fascismului.

Am bătut la poarta unei căsuțe bătrînești, cu o grădiniță în care florile creșteau sălbatic. Mi-a deschis o gospodină și m-a poștit în casă, cătînd la mine pătrunzător.

I-am cerut Sofiei Faulhaber să-și reamintescă vremurile acelea. Cînd a început să povestească, glasul îi tremura ușor:

— Perchezițiile se țineau lanș; uneori, seară de seară, începu ea. Nu mă temeam pentru bărbatul meu, cît pentru frate. El era ca un spin în cărțile lui o foaie de hîrtie pe care fusese copiată de mină o poezie. „Cine-a scris-o?” — s-au rîstît ei la mine. Le-am spus că fratele. „Să vie de îndată la post!” — au poruncit. „Pentru o poezie?” — m-am arătat cu mirată, deși știam ce poezie era aceea. „Pentru versuri ca astea înfunzi oca!” — au ris ei cu ură.

Moș Iancu Olaru

care fiecare brazdă e un cuib al faptelor istorice, închizînd o suferință, un vișor, o nepieritoare izbîndă, te ademenește la visare.

Clipele trec. Siretul, abia presimțit, e undeva pe aproape, odihnindu-se sub revărsări de sălcii. Apoi, o gară mică: Mircești. Și-o luncă. Și parcă aud versul desfătător al lui Alexandri:

„Luncă, luncă, dragă luncă! rai frumos al țării mele,

Mindră-n soare, dulce-n umbră, tainică la foc de stele”.

Curînd, lunecînd ușor de pe o linie pe alta, automotorul se oprește în gara Pașcani. Am ajuns!

O gară care are multe a-ți spune

O gară și un târgușor. O gară așezată la răscruce de mari drumuri. Și cite n-are ea a-ți spune?!

1907. Prin fața gării cearecă să treacă vagoanele în care au fost ferocași răsculașii din Flămînz și Ruginoasa.

Moș Iancu Olaru, un bătrîn încă zdăvăn, cu părul alb colilîn, cu ochii negri prin care trec umbrele unor amare dureri trecute, mi-a povestit:

— I-am auzit strigînd: „Frașilor, nu ne dați pieirii!”. Ne-am bulucit spre vagoane. Am spart lăcățele cu și alții de la Ateliere, care ne aflam atunci în gară. Jandarmii au tras. Țărani s-au risipit care încotro. Pe mulți i-a

Erau versurile „Internaționalei”.

— Prin 1938, grădite mai departe gospodina, fratele meu a fost ridicat și închis împreună cu mulți alții în niște vagoane părăsite pe o linie. Se găseau la un tovarăș, venit cu trenul de noapte, un tovarăș de manifeste. Am încercat să le duc ceva de-aie gurii. Un soldat m-a lăsat să intru. Când am deschis ușa, o jale fără nume mi-a strâns inima. Cei închiși aveau hainele sfîșiate, fețele rănite—fusese crunt bătăuș; când s-au uitat la mine am văzut în ochii lor o lumină de putere și nelăfricare și parcă nu m-am mai temut de nimic. Apoi m-a atunat de acolo un plutonier de jandarmi!

Aglăița Moțcu

Pașcanii vremurilor noi

Străbătind ulița gării, ca orice călător străin de partea localii, priveam cu luare-aminte în jur. Tîrgușorul, ca orice tîrgușor provincial, ca case mici, înveselite de grădinițe cu flori, mi-a părut puțin cam prăfuit, puțin cam somnoros, ca din vremuri de demult. Apoi am văzut niște mașini mari, de forma lăcustelor, pe lângă care adăstau trecătorii, cu acea lipsă de grabă caracteristică moldovenilor. Le pipăiau, făceau socoteli, fluterau a mirare și-l încodeau pe un flăcău hălan, în salopetă, încotro le duce cu tractorul și pentru ce anume.

Erau 5 combine abia coborîte din tren, repartizate G.A.S. Pașcani. Mașinile acestea făceau parte de acum din peisajul vremurilor noastre.

Și „sus pe deal”, peisajul se integrează în contemporaneitate: străzi pavate, magazine, locuințe noi, ridicate într-un luminis, părculețe cu flori. And că o mamă oroină are aproape jumătate din fecioriei la studii înalte, că la maternitate sînt căsuțe de sticlă pentru fiecare prunc în parte.

Mai tîrziu am avut prilejul să admir marile și luminoasele hale ridicate la Ateliere, uriașe

construcție a sălii de spectacole din incinta lor. Și am gustat la sanatoriul de odihnă al Ateliștelor una din acele vestite plăcinte „cu poalele în brîu” și recunosc că i-am invidiat pe onspoșii acestei case!

Drumul gloriei

S-a schimbat oare și felul de a judeca al oamenilor, mentalitatea lor? Îmi pare că un indicator mai sigur în această privință nu e decât să-ți dai seama cum sînt primite și privite femeile în noua societate.

Dorina Zadoina a văzut acum cîțiva ani un film: „Drumul gloriei”. Și de atunci nu și nu că ea numai mecanic de locomotivă vrea să ajungă, așa, ca eroina filmului. Dorina era strungar. Deprinderea asta, că ai dreptul de a visa și de a-ți împlini visele, o căpătase ea în fabrică. Bărbatul... nu și nu că nu-i o muncă pentru o femeie. Dar Dorina de altceva nici nu vrea să mai audă. S-a dus la fabrică, și oamenii i-au dat dreptate: „Dacă vrea mecanic, apoi de ce nu?” S-a dus la partid și acolo tot așa a auzit. Ba au și ajutat-o să se înscrie la școala pe care se cuvea să-o urmeze; au stat de vorbă și cu soțul ei, înduplecîndu-l să consimtă.

Dorina e mecanic de locomotivă. Frunțașă în depoul Pașcani. Iar locomotivă ca a ei mai rar: alăturile strălucesc, frontonul e vopsit în culori strălucitoare, perdelele albe flutură la geamurile mașinii.

„Mămucă, mămucă—chirie vesel copiii, strîgîndu-și mamele cînd văd de departe locomotiva cea micuțată. Trece mașinista”.

Și femeile ies în prag și urmăresc lung cu privirea mașina cu perdelele albe. Poate cu mîndrie și poate chiar și cu puțină invidie.

Am cunoscut la Ateliere cîteva femei și fete tinere, strungărite, frezore, tapițeri. Mi-a plăcut îndeosebi Aglăița Moțcu, o tînară rumenă și voinică pe care am vizitat-o și acasă. Am găsit-o în grădiniță și am legat vorbă:

— Sînt pantofi frumoși la București? m-a întrebat ea. Dar balonsaid? O să vin să-mi cumpăr de rela cu catifea pe dinăuntru, că la noi, la Pașcani, nu-s toate măsurile!

S-a mai interesat apoi dacă în capitală trebuie să aștepti tot atît de mult, ca la Pașcani, pînă să-ți primești mobila lustruită și cu oglinzi, la care ea rîvnește de mult și pentru care are repartizare.

Comunismul e departe?

Cînd ne e mai greu sau cînd sîntem fericiți, ne întrebăm: oare e departe comunismul? Oare îl vom trăi și noi? Copiii noștri?

E departe, sîntem doar la începuturile societății socialiste. Și totuși întrebarea revine adesea, mai ales atunci cînd îți înțelegi în sinul orînduirii prezente mugurii acelor flori minunate care vor înflori în comunism.

Așa mi s-a întimplat la Pașcani. Treceam dintr-un salon într-altul la Casa de cultură. Mă uitam cu emoție la picturile înșiruite pe pereți și despre care știam că le-au creat oameni care pînă nu de mult n-ar fi îndrăznit să atingă paleta și pensulele. Mi-am trecut mîinile pe clapetele unui acordeon, mărturisesc cu ple-

tate chiar, căci auzisem tot aici că un cioban vine cale de 7 poște să învețe să cînte. Și pianul, masiv și bătrîn, mi-a stîrnit aceleași simțăminte. Peste 40 de copii ai muncitorilor și gospodarilor din Pașcani vin după orele de școală să învețe să scoată din coardele lui melodii minunate. Ca și pictorii amatori, ca și muncitorii din cercul de artă dramatică, ca și ciobanul din Tătărăuși, nici unul nu se gîndește să-și facă din asta o profesie. Cîntă la pian, fac teatru, pictează de dragul de a cînta, de a picta, de a înfrunta luminile scenei, fiindcă asta le face plăcere și îi bucură.

Și-mi vin în minte cuvintele lui Marx: „...în societatea comunistă nimeni nu are un cerc de activitate exclusiv, ci fiecare se poate forma în orice ramură ar dori, societatea reglementează producția generală, dîndu-mi prin aceasta posibilitatea să fac azi un lucru și mîine altul, să vinăz de dimineață, să pescuiesc după-amiază, să mă ocup de creșterea vitelor seara și de critică după cină, după cum am poftă, fără să ajung vreodată vinător, pescar, păstor sau critic”.

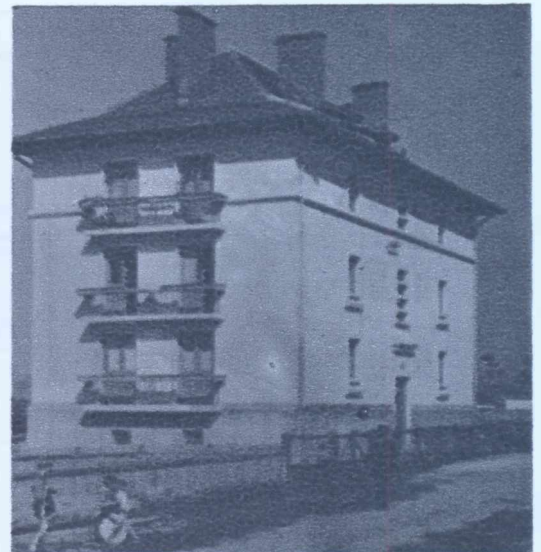
Sîntem departe de comunism? Da, fără îndoială, dar e atît de bine să știi că într-acolo mergem!

Olimpia CHIRIȚĂ

La cercul de pictură de la casa de cultură

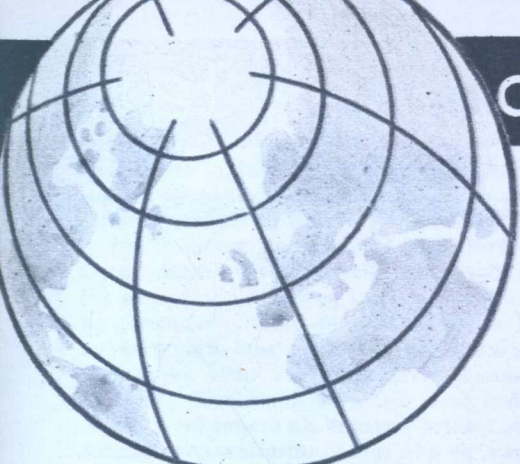
Blocuri noi muncitorești

...și NOI

AM SPICUIT PENTRU DV. DIN REVISTE STRAINE

MAGAZINUL „LUMEA COPIILOR”

Nu de mult, în piața Dzerjinski din Moscova, s-a deschis un magazin pentru copii.

Noutatea faptului nu constă în aceea că s-a deschis un magazin. Doar aici se construiește extrem de mult și repede.

Totuși, de ce se vorbește atîta despre acest magazin?! Cu nimic doar nu întrece în mărime G.U.M.-ul ori T.U.M.-ul, vestitele magazine universale.

După spusele specialiștilor și ale directorului magazinului, tov. Gonstog, „Dețki Mir” (Lumea copiilor) este nefăcut ca mărime, tehnică și asortiment.

Intr-adevăr, cînd îl vizitezi, ai impresia că ai nimerit într-o lume de basm, într-o lume a jucăriilor, într-un palat ai cărui pereți și culoare par de cristal.

În acest magazin lucrează 3.000 de lucrători, dintre care 1.200 ca vânzători. Zilnic în el se descarcă o sută de camioane cu marfă. Numai din secția de jucării se vînd în fiecare zi între 7 și 8 vagoane. În medie, magazinul este vizitat zilnic de cca. 120.000 de cumpărători și se fac vânzări în valoare de cca. 5.000.000 de ruble (trebuie avut în vedere prețurile mici de la obiectele pentru copii).

Dar acest magazin se mai deosebește de altele și prin aceea că are: un centru sanitar, o cameră a mamei și copilului în care orice mamă își poate lăsa copilul să doarmă ori să se joace în timp ce ea își face cumpărăturile necesare.

Perinyi Miklos este unul din cei mai tineri artiști interpreți din R.P.U. Are 9 ani și învață violoncelul de la 3 ani și jumătate. Profesorul lui îi prezintă un mare viitor.

Perinyi Miklos provine dintr-o familie de muzicieni.

Tatăl lui este profesor la Conservatorul din Budapesta, mama lui este profesoară de canto, una din surorile sale e pianistă, iar cealaltă violonistă.

În clișeu:
Elevul Perinyi Miklos cu profesorul său,
Zsombor Miklos.

Acești oameni îndurerăți sînt rudele celor 15 tineri din Germania occidentală care și-au găsit moartea în apele rîului Iller în timpul manevrelor militare. Ancheta făcută de revista „Die Frau von Heute”, care apare în Germania occidentală, a stabilit că moartea celor 15 tineri nu este întîmplătoare. Ea este rezultatul reintroducerii în armată a vechilor metode brutale de instruire, care nu țin seamă că și soldații sînt oameni, înăsprindu-i pînă la îndobitocire, ca să ucidă apoi fără a-și face nici un fel de probleme de conștiință. Nu este oare semnificativ că subofițerul Julitz, comandantul celor 15 tineri, a făcut o școală în S.U.A.? Vrînd să-și arate fidelitatea față de cele învățate acolo, el a ordonat tinerilor să treacă Illerul înot, cu toate că știa că nu sînt înalțori buni și că rîul acesta de munte este foarte periculos.

Creștem copii și li încredințăm apoi unor brute care se joacă cu viața lor, le schilodesc trupul și sufletul—aceasta este marea durere a mamelor din Germania occidentală. Protestul lor răsună puternic în paginile revistei „Die Frau von Heute”: „Sîntem împotriva oricărui gen de înarmare și în special împotriva înzestrării armatei germane cu arme atomice. Moartea acestor 15 tineri, în floarea viratului, ne trezește conștiința și simțul răspunderii pentru a spune acum, înaintea alegerilor federale, că fiecare alegător în parte are datoria să judece atunci cînd își dă votul: poate el să sprijine politica de remilitarizare cu toate consecințele ei? Morții din Iller ne avertizează”.

Din îndepărtata Americă Latină—respectiv din Lima, capitala Perului, — ne-au sosit aceste fotografii reprezentînd două scene din piesa „O scrisoare pierdută” de I. L. Caragiale. Piesa se bucură acolo de același succes ca și în țara noastră.

De asemenea, mai are o cameră de păstrare a mărfurilor, pe care cumpărătorul nu poate să le ridice imediat și o cameră de expediție la adresa indicată. Toate aceste servicii suplimentare, în afară de ambalaj special, dacă e necesar, nu costă nimic.

Vizitînd acest magazin—unul din nenumeratele roade ale revoluției—simțim dragoste pentru om a partidului comunist și guvernului sovietic.

Ilona ZELINESCU

Tîndrul inginer francez Michel Reynaud este al patrulea fiu al unui partizan; el a fost arestat pentru refuzul său de a servi sub ordinul lui Speidel. Pentru această „crimă” a fost închis și deportat în Germania occidentală. Mama sa, Renée Reynaud, fostă deținută la Ravensbruck, astăzi deputată de Gironde, a declarat: „M-am dus în Germania să-mi văd fiul. Era slăbit, ras pe cap, ceea ce mi-a reamintit de lagărul din Ravensbruck”...

Vrem să reamintim că ordinul de execuție al tatălui lui Michel, ucis în 1941, a fost semnat de: „von Stupnagel” și se știe că șeful statului-major al acestuia era Speidel.

(Din revista franceză „Heures Claires des Femmes Françaises”)

LIMBAJUL UNIVERSAL AL ARTEI

S-au dat multe interviuri și s-a scris cu multă căldură despre marile succese ale artiștilor români, despre emoțiile ce au precedat succesele și oglindirea lui în presa italiană.

Desigur succesul spectacolului a fost central simțitor și bucuriilor noastre la Veneția, dar împletindu-se cu ele, completându-le și amplificându-le, stau alături, celelalte nenumărate emoții și lucruri pe care le-am trăit în călătoria noastră: bucuria de a regăsi celelalte picturi cunoscute și iubite, de a descoperi altele sau chiar în cele cunoscute aspecte și sensuri noi; bucuria de a revădea legenda Sfintei Ursula de Carpaccio și madonele lui Giovani Bellini sau „Înălțarea Fecioarei” de Tizian și universal dramatic al lui Tintoretto; bucuria de a descoperi în splendida prezentare din Palatul Dogilor nenumăratele și zguduitoarele activități ale lui Sacopo da Bassano și madonele lui tinere cu față îngustă și ochii prea mari care ne amintesc de cele pictate de El Greco; bucuria actorilor de a descoperi în frumoasele venețiene, ascunse sub masca de carnaval, personaje din Goldoni pe care aveau să le însuflețească.

Într-o cetate, într-un oraș în care frumusețea feminină a fost atât de glorios și universal dramatic se păstrează desigur respectul și sentimentul de admirație pentru femeie.

Într-adevăr, solicitudinea reținută cu care ești ajutat să cobori din „vaporetta”, felul politicos în care îți se face joc, vorba dulce a dialectului venetian te învăluie într-o caldă atmosferă, prielnică înfloririi grației și feminității.

Zarile italiene au adus etajii artiștilor români.

De altfel, întregul oraș, lumina răfrită în apă ale cărei reflexe joacă pe fațadele și podurile dantelate, vastul cer marin, culoarea bogată și caldă a Veneției, arabescașul arhitectural al porumbelilor ce se așază ușor pe amerii și brațele trecătorilor sînt cadrul firesc în care te miști cu sentimentul că te împodobesc și te înfrumusețează.

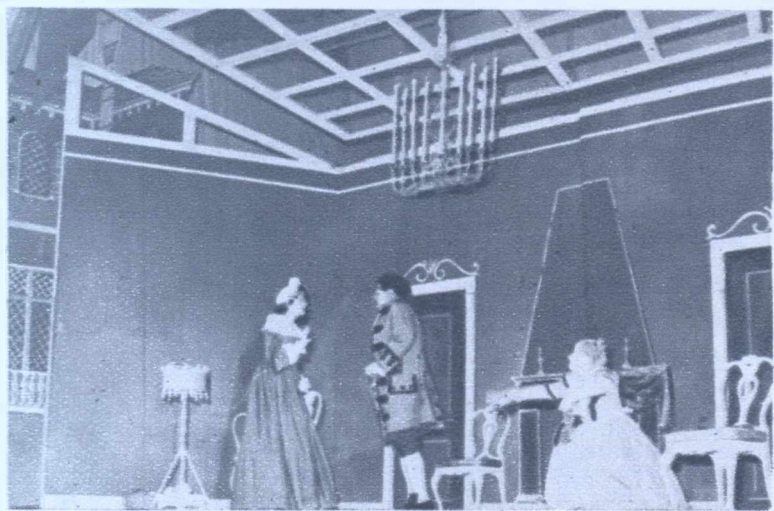
Privind uluitoarea desfășurare de capodopere ale Veneției, am încercat un sentiment de timiditate și emoție întrebându-ne dacă va putea fi valabil și apreciat aportul românesc la festivalul Goldoni.

În această fabuloasă Veneție, unde frumosul, armonia și pitorescul au înflorit cu atita exuberanță, în care trecutul de legendă și glorie a lăsat măturii nenumărate, unde poți regăsi, firească, casa Deademonel sau casa în care a lucrat și a murit Paolo Veronese și cafeneaua preferată a lui Goldoni, în acest oraș extraordinar în care fiecare locuitor cunoaște, pretuiește și iubește comorile de artă ale înaintașilor ni se părea cu atât mai greu de biruit. Cu atât mai mare ne-a fost bucuria când, încă din scara repetițiilor generale, am fost înconjuțați, sărbătoriți și felicități. Dar ceea ce ne-a făcut într-adevăr fericiți și mîndri a fost, mai ales, respectul și aprecierea, înțelegerea și stima pentru artiștii români pe care ne-a arătat-o cu prisosință un public entuziasmat de stilul de joc și ambianța goldoniană a spectacolului nostru. Criticii avertizați și oameni de teatru din Italia, în expectativă și amabili înaintea premierii, ne-au acordat apoi câștigătorii festivalului și au devenit într-o singură seară prietenii noștri.

E prima oară cînd în parte, prima oară cînd se petrece sub ochii mei — evident și real — miracolul apropierii și înțelegerii oamenilor din diferite țări, datorită limbajului universal al artei.

Colla VOINESCU

O scenă din piesa „Bădărenii” de Carlo Goldoni, reprezentată la Veneția în cadrul Festivalului Goldoni de Teatru Național „I. L. Caragiale”

Orașul
care
poartă
numele
fiului
meu

de Nadejda
CEKALINA

De câte ori revin în orașul meu natal, niciodată nu pot trece calmă pe lângă farmacia din piață. De această clădire scundă sînt legate cele mai dureroase amintiri din timpul odioasei ocupații hitleriste. În această casă era comandamentul, iar în subsolul ei erau deținute victimele gestapoului. Acolo a stat un timp și fiul meu, Aleksandr Cekalin, elev, în vîrstă de 16 ani.

Cînd orașul a fost eliberat am coborît în subsolul acestei case cu speranța că voi găsi măcar un semn rămas de la Aleksandr. N-am găsit nimic... Doar închipuirea mea putea să-și imagineze cum și-a petrecut băiatul meu ultimele lui zile... Știam că-a fost torturat. Dar gura lui n-a roștit un cuvînt. Nu și-a trădat tovarășii...

În acaraul din fața farmaciei, chiar în margine, lângă gard, se înalță un frasin pe care hitleristii îl foloseau drept spînzurătoare. Aici a fost executat și Aleksandr. Băiatul a împlîinat neînfriecat moartea. Mi s-a povestit că fiind cu ștreangul la gît, el continua să cînte „Internaționala”.

În acele zile cînd îmi chinuia băiatul, gestapoul căuta să dea altă de urma mea cînt și dea fiului meu mai mic Viktor. Eram doar soție de partizan, mamă de partizan și, la rîndul meu, desfășuram o activitate ilegală. Trebuia să ne ascundem, să cerem adăpost cînd la un om de nădejde, cînd la altul pentru a nu fi descoperiți. Și, totuși, fasciștii ne-au dat de urmă. Am fost duși sub pază prin piață. Lîngă frasin stătea o santinelă hitleristă. Am simțit ca un pumnal în inimă. Instinctiv am ridicat ochii și am văzut atrînd nîște picioare. Nu îndrăzneam să ridic ochii în sus. Cînd, în sfîrșit, m-am uitat, am văzut chipul fiului meu Aleksandr.

Reușind să scap din ghearele gestapoului, am trecut lîngă frontul. Acolo am cerut să fie primită printre combatanți. Împreună cu mine a fost primit în rîndurile armatei, în calitate de carier, și Viktor. Era singur și n-avea cu cine să rămîină. Curînd după aceea, comandantul nostru, aflînd vîrsta fragedă a lui Viktor, a dat ordin să

fie trimis la spatele frontului. Acolo a creat el și a învățat meseria de mecanic-conducător de tanc. S-a întors pe front în ultima fază a războiului: atacul asupra Berlinului. De șase ori Viktor a trebuit să treacă dintr-un tanc în altul, deoarece mașinile erau mereu scoase din luptă. Cu al șaptelea tanc el a izbutit să străpungă linia de foc și să ajungă în piața din fața Reichstagului. Îi însuflețea dorința de a-și răzbuna fratele.

De același sentiment eram cuprinsă și eu. Și, deși nu luptam propriu-zis cu arma în mîină, fiind soră medicală, totuși, prin munca mea, cîntam să-mi aduc contribuția la efortul comun — zdrobirea dușmanului.

Ziua victoriei, 9 mai 1945, am petrecut-o la Berlin. Îmi amintesc de locuitorii acestui oraș. Flămînzii și triști, ei se apropiau timid de local unde era unitatea noastră sanitară. Cînd i-am văzut, ura din inima mea a făcut loc unei scîlzișite mile pentru acești oameni atât de crunt înșelați. Le-am dat pline și săhăr, iar bucurarea noastră a turnat fîcărui cîte o gamelă plină de supă grasă.

Cu mult înainte de aceste zile, Viktor și cu mine am aflat că generalul nostru conferit, post-mortem, lui Aleksandr înalta distincție de Erou al Uniunii Sovietice și a hotărît ca orașul nostru, Lihvin, să poarte numele de Cekalin.

Orașul care poartă numele fiului meu nu e mare, dar, la fel ca-n oricare alt colț al țării noastre, și aici oamenii sînt însuflețiți de muncă pașnică și creatoare. Avem multe realizări. Din minile situate în apropiere se aduc cărăbuni, din alte locuri primim materiale de construcție necesare mării hidrocentralei.

Deși locuiesc și muncesc la Moscova, mă duc desuși de des la Cekalin. Ultima dată am fost acolo cînd băieții și fetele se pregăteau pentru festival. Și, stînd la căpătîul fiului meu, înmormîntat lîngă frasiul folosit de dușman pentru a rupe firul tinerei sale vieți, mă gîndeam cît de important este ca toți oamenii din lume să se cunoască, să se împrietenească. Și această prietenie să împiedice izbucnirea unui război.

(Traducere din „Femeia sovietică”)

de Nana GMELES

Lumini și umbre la CINECITTA

Publicul de pretutindeni prețuiește cinematografia italiană. Filme ca „Nu e pace sub măslini”, „Sciucia”, „Hoții de biciclete”, „Feroviarul” sau altele alte capodopere ale cinematografului italian din ultimii ani, au găsit și găsesc aprecierea entuziastă a maselor de spectatori din întreaga lume. Filmele italiene au făcut celebre numele unor mari regizori, ca Rossellini, Vittorio de Sica, Visconti, De Santis, Castellani, Lizzani și al altora, creatorii unui mod de expresie înalt în arta cinematografică, neorealismul italian.

Ceea ce nu știe sau ceea ce se știe mai puțin este faptul că producția cinematografică italiană nu se limitează la filme ca cele deja enumerate. De altfel și numărul regizorilor este mult mai mare decât cel care cuprinde numele citate de noi. Italia produce peste 100 de filme artistice pe an, iar această bogată producție este asigurată de o bază tehnică modernă și de mare capacitate: Cinecittà, „cetatea filmului”, Hollywoodul Italiei.

Aci, la Cinecittà, sînt produse filme ca „Roma, orele 11” sau „Atențiune, bandiți!”. Aci, la Cinecittà, lucrează și creează regizori ca Vittorio de Sica sau Castellani. Dar tot aci sînt produse o serie întreagă de filme care nu reușesc să transmită mesajul clocotitor de adevăr și de viață pe care l-a transmis bunăoară „Cronica amănților săraci” (film pe care regizorii lui — Visconti și Lizzani — nu l-au putut realiza decât prin înființarea unei asociații de producție a spectacolilor, care a finanțat producția).

Care este cauza pentru care filme sortite unui succes sigur, filme ce se adresează mării majorități a omenirii, nu-și găsesc capitalurile de care au nevoie? Răspunsul este simplu: Cinecittà are și o altă față. Și această a doua față se numește aflusul american de filme, se mai numește biserică, cler. Această a doua față este cea care dictează de fapt la Cinecittà, cea care comanditează majoritatea producției cinematografului italiane.

„Femeia vamp”, vedeta pentru care casele de modă specializate confecționează toalete care să-i scoată cât mai bine în evidență grațiile cele mai discrete, este principalul element de atracție. Clerul închide binevoitor și pudic ochii în fața scenelor care înfățișează exhibițiile celui mai scabros senzualism. Aceeași necrușătoare cenzură clericală, care interzice o scenă din filmul „Strand” al lui Latuada, în care un țăran cu vederi socialiste îmbrățează unui prieten un număr al ziarului comunist „Unită”, aprobă însă cu pontificală înțelegerere filmul „Invație în sud”, care face o deșănțată propagandă pentru război și pentru dominația lumii de către imperialismul american. Le este

din ce în ce mai greu producătorilor neo-realiști italieni să găsească fondurile necesare pentru turnarea scenariilor inspirate din temele cu conținut social, umanitar, antirăzboinic. Casele de fier ale financiarilor se deschid însă de îndată ce producătorii prezintă scenariu care glorifică „pacea socială” și „raul capitalist”, ca și celelalte credințe ale modului de viață american și în special senzualismul. Acest senzualism a generat o adevărată vinătoare după tinere fete frumoase și bine clădite. Manechine sau dactilografe, lucrătoare sau funcționare, eleve sau liber profesioniște, ele sînt atrase ca de un miraj de luminile feerice ale reflectoarelor de la Cinecittà. Multe chemate, dar prea puține alese. Părăsind căminul și ocupația onestă pe care a avut-o, li este greu tinerei fete să revină la vechiul ei mod de viață, după ce s-a și visat în toaletă somptuoasă, luînd supeul într-un luxos restaurant de noapte alături de Raf Vallone. Sute de tinere își irosesc astfel tinerețea, frumusețea și cariera pentru perspectiva iluzorie pe care le-o oferă reclama, pe cât de abilă, pe atât de rău intenționată, a unor producători lipsiți de scrupule.

Acesta este Cinecittà.

Lumini strălucitoare — capodoperele talentaților regizori neo-realiști, care au situat cinematografia italiană printre primele din lume.

Umbre tenebroase — invazia concurențelor cinematografului americane, dominația cercurilor clericale, subordonarea artei cinematografului celor mai joșnice scopuri ale imperialismului agresiv.

1. Exemplul Elzei Martignelli, manechinel cu „obrazul de pișică” și cu plastică impecabilă, este folosit de „vîndătorii de vedete” atunci cînd vor să facă reclama carierei de „femeie vamp”

2. Maria Schell și Raf Vallone — unul dintre cei mai apreciați artiști italieni

3. Iată-o pe Sofia Loren, cunoscută interpretă a multor filme italiene de mare succes, așa cum este prezentată în presa americană pentru a o arăta demnă să concureze grațiile celebrei vedete hollywoodiene, Marilyn Monroe

4. Un sărut care exprimă mai presus de toate recunoștința. Gina Lollobrigida își datorează în bună măsură succesul ei măiestriei regizorului Vittorio de Sica. După cum se știe, marele actor italian a investit o parte din cheltuielile realizate de el ca interpret pentru completarea cheltuielilor de regie ale unor filme neo-realiști, care nu și-au putut găsi altfel capitalurile necesare

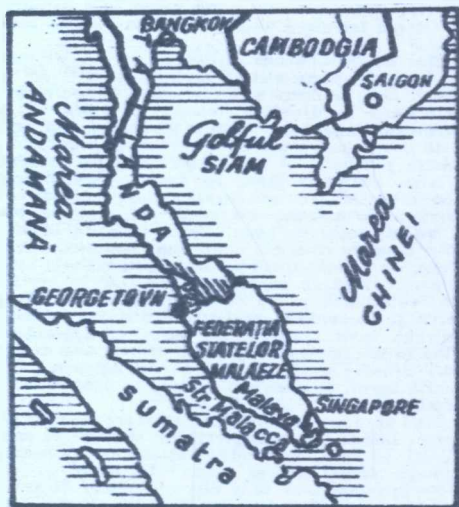

Malaya

Pe harta lumii a apărut la 31 august un nou stat: Federația Malaieză. Luptând cu arma în mână, poporul malaiez a smuls independența din mîna colonialismului englez, sub al cărui jug a gemut micul popor asiatic.

Colonialiștii englezi n-au vrut să cedeze această colonie așezată strategic, în sud-estul Asiei. Malaia făcea legătură între posesiunile engleze din Asia, Australia, Noua Zeelandă și marile insule din Oceanul Pacific. Malaia era folosită ca o cale de tranzit pentru mărfuri și întărit punct militar pentru represiuni colonialiste împotriva eventualelor răzvrățiți. Aici s-a dezvoltat și unul din cele mai mari porturi din lume, Singapore, pe care englezii îl mai dețin încă rupându-l artificial de Federația Malaieză.

Cel mai tînăr stat independent are o suprafață de 131.099 kilometri pătrați și 6.150.000 locuitori. Capitala țării, Kuala Lumpur este așezată în interiorul peninsulei Malacca, pe un mic podiș și are 200.000 locuitori. Țara este deosebit de bogată, fapt care a și atras pe colonialiști. Subsolul conține aluminiu, cupru, petrol. Vegetația foarte bogată, excelează în palmieri de tot soiul, kopra, cauciuc etc. Popor harnic, malaiezii au fost socotiți robi buni și ieftini de colonialiștii care i-au exploatat stergeros.

Tînărul stat malaiez, care are deocamdată statut de dominion, a devenit de acum un stat independent. Lupta poporului malaiez își găsește astfel încununarea în această independență. Ea însă nu se va opri pînă la refăcerea teritoriului ei, pînă la cucerirea completei independențe.

Surorile Dionne nu mai sînt minuni

Vă amintiți desigur de celebrul caz al surorilor Dionne. Un mic fermier canadian, Oliva Dionne și soția sa, Elzira, au fost bînerwînțați cu 5 gemene: Emilie, Cecilie, Anette, Marie și Yvonne. Faptul a făcut la vremea lui multă senzație. Imediat după naștere, sătucul canadian a fost invadat de mii de vizitatori. Soții care nu aveau copii cumpărau de la „casa fertilității” bucățele de lemn din gard, de la mese, de la pat. Gemenele deveniseră celebre. Se primeau daruri din toate colțurile lumii. S-a creat o societate pe acțiuni pentru creșterea gemenelor sub prepedinția doctorului DeJue, mamoașul satului. Această societate a luat copilele de la părinți interzicîndu-le și uzufructul averii lor. Și apa fețele au început să fie crescute ca niște minuni ale lumii, răsfătate. Pe urmă, cînd omenirea a fost cuprinsă de tragedia războiului, gemenele au fost uitate. În locul răsfătului a apărut educația severă a unui institut de călugărițe. Surorile Dionne au fost astfel victime ale popularității, ale reclamei depășite făcute pe seama lor, a speculării unor parlatani care au vrut să se impoponeze cu o falsă glorie și să se întrupe dintr-o avere picată din cer (pe care au și irosit-o de altfel). Nu se putea ca această viață să

Cecilie Dionne a rupt urzicile cu ea făcînd din gemenele niște auzuricite, cu două locuri nedezamînțite: mence și dugăntina. Iată-o în fotografie alături de soțul ei

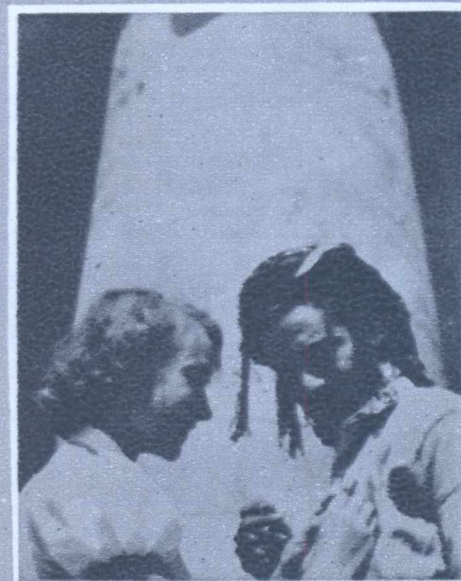
nu aibă urmări. În urma unei depresii nervoase, Emilie s-a sinucis. Gazetele au prezis că și celelalte vor avea aceeași soartă. De la Montreal însă a sosit vestea că Cecilie, infirmieră la un spital, una din cele patru, a urmat cursul firesc al vieții: a înbit și s-a căsătorit cu Philippe Langlois, tehnician la radio. Se pare că surorile Dionne s-au întors la viață. Căsătoria Ceciliei a redat și celorlalte surori gustul vieții. La 23 de ani au început să-și găsească meserii. Una vinzătoare, a doua studentă și a treia infirmieră. Surorile Dionne, care au fost pe rînd minuni, proscrise și dezamăgite, au redevenit oameni.

Moscova 1957

În hora veselă a festivalului s-au prius mîni în mîni lumi întregi, popoare, vieți. Și fiecare tînăr, sol al poporului său, a primit și a dăruit din cununa finereții sale florile fără de moarte ale prieteniei

Fetviți chipurile scîldate în încredere și bucurie: în surtul lor așteptă surtul minunat de blînd și sincer al unui popor prieten

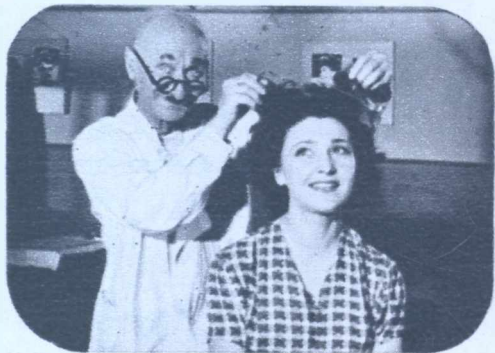
Ghimpele

Sînt comedii și comedii. La unele rîzi cit ești în sala de spectacol și pe urmă le dai uitării, altele îți răsar mereu în minte și-ți dau ocazii la comparații cu viața. N-ai să pare că în categoria celor din urmă se clasează și comedia „Ghimpele”, o producție a studioului „Gruziatfilm” din Tbilisi. În interpretarea Leilei Abașidze, pe care am mai admirat-o în filmul „Libelula”, și a altor artiști talentați, „Ghimpele” este o comedie muzicală, spumoaasă, cu un bogat conținut de idei. Și acum să intrăm în subiect, sădăc să vă facem cunoștință cu „Ghimpele”.

Soțușica aceaste care flutera ca un băiețoi... așa-i că bănușii cine-i? Da, e „Ghimpele”. Adevăratul ei nume este însă Lia. Zina conduce automobilul directorului unei întreprinderi de construcții, seara învață la Institutul de construcții. Atunci de ce nu poreclit-o așa? Pînăcî Lia se rambolote cu săravurile învechite și nu seștepte de critică pe nimeni. Lia nu se împacă s-o pînabe pe soția directorului în croitoreasa. În coșor, la piață cu automobilul Institutului.

Dar directorul vrea să trănească liniștit. Lia este deci înlocuită cu alt soțor, ea devenind soțorul arhitectului-șef al instituției, (înăru) și frumouș Gheorghi. Și cum se întâmplă adeseori în viață, Lia se îndrăgostește de el.

„În sfîrșit, ai venit la mine, micuță Lia? Ce coșor să-ți fac? Există coșori pentru tine și coșori pentru ei!”

Dar ei, spre marea dezamăgire a Liai, vine purtînd de braț o frumoasă fată, pe care i-o recomandă: „Tamara, logodnica mea”.

Dînsa e iarăși numai un soțor, nevoită să comedeze mașina cu cel doi îndrăgostiți.

Pe drept cuvînt și-a meritat porecla. De țepii ei nu scapă nimeni. Lia a venit să vorbească personal cu ministrul despre înșiră unar arhitecși, care proiectează planuri peste planuri, în timp ce blocurile de care au sîta nevoie muncitorii stau pe loc. Pînă să ajungă însă la ministru, a avut un mic dialog cu secretara acestuia care, ocupată fiind cu fardatul, n-avea timp să-i răspundă la întrebări.

Tamara și confidenta ei — soția directorului întreprinderii — au aranjat totul pentru celebrarea oficială a logodnei. Dar Gheorghi își dă curînd seama că femeia care urma să-i devină soție este ușuratică și egoistă, nu ține deloc la el și vrea să se căsătorească numai pentru un apartament elegant și mașină la scară.

El o compară cu Lia, fata simplă și înimoasă, proaspătă ca o zi de primăvară și descoperă că de fapt este foarte mult legată sufletește de soțorul lui.

Inițial, Lia a venit să se certe cu arhitectul. I se repartizase o cameră în blocul cel nou și Gheorghi a șters-o de pe tabel. Dar, precum se vede și în fotografie, s-au împăcat repede. Unde?... Firește în noua lor locuință.

Ce să citim

SPERANȚA

de SILVIA MAGI BONFANTI

(carte premiată de revista „Noi doamne”)

Speranța e numele destinat ca să aducă noroc unei fetițe a cărei naștere a avut ca preț viața mamei sale...

Ai să deschizi cartea aceasta, dragă cititoare, și pagină de pagină, au numai că vei citi, că — așa cum nu se întâmplă chiar cu fiecare roman — vei trăi o viață care nu e a ta, și totuși, nu poți să nu te adîncești în ea. O viață care îți solicită întreaga simțire, ca și cum te-ai fi născut acolo, în valea cu scurte frumuseți de primăvară și cu nesfîrșite sudori și jertfe plătite miștinii de către oameni începînduși să-i smulgă, palmă cu palmă, pămînt bun de semănat șiu: ca și cum destinul ar fi făcut să-i ai bunici pe sărmanii Zvan și Mișga, care și-au ales doică o capră și prieten de joacă un măgaruș; ca și cum ai fi simțit creștind în tine înșă, încă de fetiță, farmecul dragostei pentru Tago, acea dragușcă din care avea să se nască alinaarea veșnicilor greutăți și asprimi ale muncii, mîngîierea lungilor ani de despărțire și puterea, împetimența de cuget, a luptătoarelor partizane... Te va copleși visul, simplu, de viitor al Speranței: ....O să fim liberi... o să avem sărbătorile noastre... și fiecare femeie o să-și aibă alături de ea bărbatul...

Dar nu știu, dragă cititoare, cum ai fi trecut tu, sau eu, peste ultima lovitură primită de Speranța, cea lovitură care s-a adăugat necroșitoare la multele de dinainte. Oamenii greu încercați, semenii Speranței, au exclamat zdrobiți: „Asta nu!... Asta n-o s-o mai poată îndura... Parcă i-ar fi dat să poarte pe umerii ei toată durerea lumii întele”...

...Pe ultima pagină, în spatele învingătorilor din miștină, se mai arată o dată umbrele celor pierțiți: Giovannino, cu părul lui roșu ca focul și cu zîmbetul pe buze, Tago, care nu izbuteste să-și ascundă risul din ochii viot, Natalia, bunicii Zvan, cu pălăria trasă pe ochi și cu mâinile în buzunare, vrînd să pară nepăsător, iar la urmă de tot, reîntorcînd și ea pe digul săracilor, Mișga, mică și încovoiată, oprindu-se din loc în loc să rătăcească ceva... Privindu-i pe toți, Speranței îi vine în minte că sub apă este pămînt bun de arat, care trebuie scos la lumină. Încelește dinții, înșăță capul, și soarele îi aprinde în ochi o rază de lumină...

Cînd ai să închizi cartea, îți va fi greu s-o poți de o parte. Întreziind asupra profilului suav de pe copertă, îți va veni, înfiorată, întrebarea: „Speranța, scumpă Spere, mai ai puteri? De unde?”

Pe Speranța n-ai să o uiti niciodată. Îi vei urmări soarta în înșăși soarta Italiei, a acelei Italie pe care o iubim și o respectăm pentru tot ce are nobil și demn.

E. Z.

„FABRICA DE CHEREȘTEA”

de ANNA KARAVAIEVA

Titlul romanului Annei Karavaeva nu îți sugerează prea multe și nici nu te îndeamnă la citit. Dar cînd deschizi cartea și pătrunzi în miezul ei, te subjugă într-atît încît nu-ți mai vine s-o lași din mînă.

Anna Karavaeva creează în romanul „Fabrica de chereștea” chipuri minunate de femei. Elena Pethina, inama copilului lui Ogneov, se comportă cu demnitate, dar în același timp are stie să lupte pentru a câștiga dragostea omului iubit; Ksenia, fiica pădurarului Kudreat, pe care o îndrăgesci din primele pagini ale cărții pentru curajul și firea ei deschisă, devine în ultimele pagini o entuziasată activistă obștească. În cuvintele inginerului Mideav vezi glândurile autoarei, copleșită de frumusețea construcției socialiste și a oamenilor care o făuresc:

„Vorbuim prea puțin despre înșășirea frumoasă ale oamenilor, observăm puțin... Și ce oameni minunați au apărut! Ce femei naști tu, țară care zămieștești o industrie măreață!”

B. M.

PRIETENIE

De cîtva timp soful meu e plecat pe teras. E prima oară, și mi-e tare greu, mai ales că peste cîteva zile aniversăm un an de căsnicie.

Prima noastră aniversare e noi despărțiți... Și plouă... De cîteva zile plouă de parcă și cerul ar fi mohorit din cauza tristeții mele. Ca să nu mă mai simt așa singură, m-am apucat de treburi. Pînă mai ieri casa era pe dos. În cîteva zile am zugrăvit, am rașchetat parchetul, am șters praful, am spălat rufe, am ȧesut cio-rapi...

Astăzi dimineață casa lucea ca un pahar. Îmi era și milă să umblu ori să folosesc bucătăria să-mi gătesc. Dar înainte de a pleca la serviciu, o telegramă: „Sosec sîmbătă noapte. Mi-e dor, tare dor, Radu“. M-am fîsticit de bucurie. Sîmbătă e azi, și azi e aniversarea noastră. Nu uitase. Sosea la noapte. După primul moment de trac, am intrat în panică. Trebuia să pregătesc ceva. Pînă la 3, cînd am ieșit de la serviciu, cred că au trecut ani întregi. Nici nu știu cum am lucrat. După-amiază iată-mă

alergînd după cumpă-rături, apoi gătind. Am făcut plăcinte, am cum-părat icre—mie nu-mi plac, dar Radu se dă în vînt după ele—, am făcut saieuri, am fript o găină cu usturoi, cartofi pai. Am cum-părat bere, o sticlă de șampanie și o cravată pentru Radu. Acum e

seară, sînt frîntă de oboeală. Dar am terminat toate pregătirile. Ba nu! Intru iar în panică. Am uitat să cumpăr flori. Alerg în oraș. La 8 sînt liniștită. După 5 minute alerg la coafor. Mă întorc tîrziu, dar totuși prea devreme ca să nu număr nerăbdătoare clipele pînă la sosirea lui Radu. Deschid geamurile, mă uit la ploaia de afară — parcă-s lacrimi de bucurie acum — mai șterg o dată praful. Din ce în ce mai emoționată pun masa pentru două persoane. Vaza cu flori la mijloc, cravata sub șervețelul lui. Totul e atît de intim încît parcă și o privire străină m-ar deranja. Și deodată, soneria: Radu.

Mă uit în oglindă, îmi dau cu pieptenul prin păr, mă duc în goană la ușa și gîtuță de emoție o deschid. Închid ochii și aștept. Nu mă sărută nimeni. Mă uit: o femeie elegantă stă în pragul ușii.

— Dana, rostesc uimită, recunoscînd o fostă colegă de școală pe care n-o mai văzusem de ani de zile.

Îmi sare de gît, mă pupă pe amîndoi obrazii, și atrîne pelerina în cui și intră în casă.

— Eram în trecere... și nu te-am mai văzut... Observînd masa pusă: „Aștepti pe cineva?“

— Da.

— Nu-i nimic. Cum vine, plec. Dacă ai ști, tu, ce dor mi-era de tine. Să mai stăm și noi la o parolă. Tot frumos e la tine. Și mare... Ce dans am putea face.. Ai picap și nu spui nimic?

Într-adevăr, nu spun nimic. Mă uit cum pantofii Danei lasă urme cafenii pe parchetul curat și pe covor. Curioasă din fire — așa era ea și în școală — îmi pictează cu noroi toată casa: în fața toaletei: ce poze frumoase, tu. Unde le-ai făcut?... În fața ferestrei: ce floricele frumoase pe voalul ăsta. Tu le-ai lucrat. O, să știu că te copiezi... În fața șifonierului: ce

vitrină... și cărți. Apropo, ai citit „Viața Ginei Lolobrigida“? E mai ceva ca a lui Yves Montand... Se oprește în fața telefonului:

— Îmi dai voie? Numai unu.

N-am mai răspuns. Dana începuse să vorbească.

— Alo, Gil? Bună... Cum? Dormeau? Ei, știi că ai haz. La ora asta? (Era 12 fără un sfert.) Bine, bine, urciosu-le, te las. Apoi către mine: îmi dă numărul și cînd îl sun face pe mofturosul. Încă unul, numai un minut și pe urmă stăm de vorbă cît vrei tu. Știi, am fost la teatru și mi-e urît să mă duc singură acasă.

A mai dat 4 telefoane. Acum e la al cincilea. — Dinu? Servus, dragă. Da, chiar acum am ieșit. Ba de loc. Te aștept să mă duci acasă. Ei cum, Dinuțule, o lași tu pe pisicuța ta singură? Apoi către mine: sîntem logodiți. La Simona, hai, vino. Îl iei pe șase, te dai jos la... și după toate lămuririle închide.

Simt că mă sufoc. Trebuia să picie Radu. Cînd mai curăș pe jos? Ostentativ iau o clrpă din bucătărie și încep să șterg parchetul. Mă privește mirată:

— Nici o grijă, tu, nu pătează... E apă chioa-

Stă la masă pe scaunul lui Radu, învîrtește cu piciorul covorul și îmi admiră gus-tul:

— Lui bărbatu-tu li plac cravatele uni sau așa i-ai ales-o tu? Dinu meu se omoară după cele pictate cu...

Nu termină fraza. O pictează și pe a lui Radu cu unt și icre.

— Ce gust pe tine, îmi spune ștergînd cu șervețelul pata, de ce i-ai luat una deschisă. Se pătează ușor...

Nu mai pot să rabd. Deschid tocmai gura să-i spun verde tot ce cred de vizita ei, cînd soneria mă oprește.

— Dinu! Se repede ea, dărîmînd masa: un pahar mic, o farfurie, cioburi, apoi cade și vaza pe jos. Florile roșii se răspîndesc în balta de apă.

Dana intră cu Dinu. Mă recomandă.

— Simona, cea mai bună prietenă a mea...

Tînrul îmi sărută mîna, se uită stingherit peste tot, îi ajută Danei să se încalțe, apoi, ocolind niște cioburi, pornesc spre ușă amîndoi. Cred că aveam o figură...

— Ei, hai, Simona, spune ea drăgălaș, nu mai face mutra asta bosumflată. Ai dreptate, timpul trece iute. Dar să știi că mai vin. Zău că vin, uite mă jur, numai să nu te mai văd așa. Facem și un dans...

Închid ușa după ei și îmi lipesc fruntea de lemnul rece. Îi aud vorbind în timp ce așteaptă liftul.

— N-o cunoști? E Simona... prietena mea.

— Vai, Dana, dar ce-i la ea în casă... Cum poți să ai așa o prietenă? Și nici măcar nu se sfiește să primească vizite.

— Ce să-i fac, așa e ea din școală. Mi-a fost colegă de bancă. Întotdeauna avea cărțile și caietele murdare cu cerneală.

V. BURLACU

ră. Apoi, văzînd că mă uit la ea, își scoate pantofii, li aruncă în vestiar și se cocoată în virful patului. Azi îl înfășasem.

— La voi se fumează?

— Da.

— N-ai cumva o țigară bună?...

Îi dau, și în timp ce aruncă rotocoalele spre tavan, înclintată și visătoare, privesc ca o curiozitate faptul că scrumul îl pune totuși în scrumieră. Dar cînd vrea să stingă țigara o scapă pe cearșaf. Sar și sting. Mă ajută și ea. Apoi privește plîza cearșafului. Mă copleșează.

— Bine că-i de olandină... Dacă era șifon ori damasc eram nenorocită. Nu mai găseai tu așa material... Știi, trusoul meu e numai din damasc.

Mi s-a făcut cald. Mă duc să beau apă.

— Chiar și mie mi-e sete, face Dana și se ia după mine. Uitîndu-se în răcitor, se răzgîndește. Ah, ai bere?... Renunț la apă cu dragă inimă. După un pahar de bere: na, acum mi s-a făcut foame. N-ai ceva rece?

Desene de Geta BRĂTESCU

Pentru tinerele noastre prietene

întrebări mari întrebări

In multe din scrisorile pe care ni le aduce zilnic poștașul la redacție găsim întrebări ca acestea:

Este bine a-i arăta cuiva dragostea pe față?

Cum să se poarte o fată cu un băiat pentru a-l atrage și a-l păstra?

Se poate numi dragoste atracția către cineva, fără a-i cunoaște caracterul, calitățile psihice?

Îmi place să fiu admirată, privesc pe cine mă privește, zîmbesc cui îmi zîmbește și caut să atrag atenția băieților drăguți... E bine sau nu să mă port astfel?

Astfel de întrebări s-au pus și în conferințele ținute vara aceasta de către colectivul pedagogic al C. F. D. la Casa de cultură a sindicatelor din București.

Sînt întrebări mari. Fiecare dintre întrebările pe care le avem în față, ar necesita o analiză multilaterală, ar trebui, pentru a încerca să le răspundem cît de cît precis, să facem apel la experiența de viață a nenumărați oameni, să consultăm multe opere ale literaturii și încă nu e sigur, dacă toate acestea ar fi de un folos hotărîtor în cazul particular al celei ce ne-a pus întrebarea. În viitor revista va căuta să publice mai multe povestiri, schițe, va organiza anchete, dar, hincînteles, nu pentru a da rețete, ci cel mult pentru a vă oferi puncte de reper dintre care s-ar putea ca unul să vă servească în orientarea personală.

De data aceasta voi face două observații pe marginea întrebărilor de mai sus.

Prima observație. Ele s-au născut în mintea voastră de fete prea tinere pentru a ști totul despre viață, or viața vi se arată din toate părțile, vă cheamă irezistibil. Voi, însă, n-ați vrea să greșiți, să vă încăl-

cați demnitatea. E o dorință pe care am recunoscut-o chiar și la ușor vinovata noastră vanitoasă căreia îi place să fie admirată și să atragă neapărat atenția băieților drăguți. Dar pentru că nu vreți să greșiți și vă lipsește experiența, v-aș întreba, fetelor: obișnuiți să cereți în problemele intime sfatul unei profesoare ce vi se pare mai înțelegătoare, al unei tovarășe de muncă mai în vîrstă și mai ales al mamei, al tatălui? Găsesc că este absolut nefiresc să-ți închipui că despre dragoste n-ai voie să discuți cu cei ce te educă, cu cei ce ți-au dat viață, adică cu părinții tăi. Aduceți-vă aminte că și părinții au fost tineri, și-or fi pus și ei întrebări în fața minunatei apariții a dragostei și cu siguranță anii le-au dat un răspuns. Știu, cîteodată părinții greșesc prin rigiditate. Depinde însă și de sinceritatea și încrederea cu care le știți cere sfatul, pentru ca ei să vă înțeleagă. Înțelegerea și răspunderea cu care pot ei să vă lumineze, să vă arate ce este spre fericirea și demnitatea voastră, cu greu ar putea fi înlocuite. De aceea, deși ne bucurăm de încrederea pe care ne-o arătați punîndu-ne întrebările voastre intime, vom fi și mai bucuroase cînd vom primi scrisori în care ne veți povesti cum v-ați apropiat de mama, de tata, și cum v-au ajutat ei în rezolvarea acestei mari probleme: dragostea.

A doua observație. Fiindcă aspirați la demnitate, îmi permit să vă fac propunerea de a verifica totdeauna și în primul rînd înclinațiile către dragoste după criteriul demnității. Dragostea care n-o poți arăta pe față sau care te obligă la felurite calcule pentru a o păstra, sau care nu te îmbogățește cu noi resurse morale, cu noi

orizonturi de viață, sau care durează numai cît un zîmbet ori un compliment, nu e dragoste adevărată. Fiindcă în nici una din aceste situații nu se pot manifesta cele mai înalte însușiri omenești.

Presupun că nu rareori, citindu-l pe Eminescu, vă cuprinde ca o vrajă dorința de a găsi iubirea în care să fie cu putință a șopti:

„Să faci din viața mea un vis
Din visul meu o viață...”

Luat-ați oare aminte însă și la alte versuri care, ce-i drept, nefiind dintr-o poezie de dragoste, cuprind totuși un îndemn și pentru atitudinea față de dragoste:

„Dară nime nu m-a face / Să mă iau dup'a lui flaut. / E menirea-mi: adevărul / Numa-n inima-mi să-l caut?”

Inima unui om demn nu poate

minți, iar mintea îl va călăuzi numai spre ceea ce îl înalță pe el însuși și îi înalță și pe cei de care vrea să se apropie. În lumina aceasta apar îngrijorătoare întrebări de alt gen, pe care le primim la redacție sau le auzim în diferite împrejurări. Iată-le:

Cum poate fi privită o fată care iubește un bărbat căsătorit, ținînd seamă că și el o iubește? Oare este o greșală?

Ce părere aveți despre fetele care pentru a-și atinge un scop: terminarea studiilor, obținerea unei situații favorizate, se căsătoresc cu bărbați mult mai în vîrstă ca ele?

Ce-i de făcut cu fetele ușuratic, care se dedau desfrîului de dragul luxului?

Acestea sînt întrebări grele, care ne obligă să ne ocupăm de ele mai amănunțit în numărul viitor.

Elena EDROIU

Revedere

de MIOARA CREMENE

Ilustrație de LIGIA MACOVEI

Uneori, cînd dorm, tmi aud lipăind prin odaie copilăria. În cămașă lungă, copilăria, slabă și străvezie, cu picioare mici.

Prunca aleargă de colo-colo sau se chircește-ntr-un colț, cu genunchii la gură. Mă iscodește. Eu țin ochii închiși. Dorm. Unde? Cînd? În ce colț al minții să răscoleșc? A nins de-atunci puf, puf mult, ciudat de-necăcios și greu. Fetiță dragă, nu mai știu. S-au pierdut intimplările mici. Am rătăcit cordeluța ta într-un sertar plin cu de toate!

Ai rămas numai tu.

De nu mi-ar fi pus somnul cătușe subțiri, aș ridica mina să te binecuvînt!

CÎNTAREA CÎNTĂRILOR

de DRAGOȘ VICOL

N-am știut niciodată
că inima mea-i o flintină;
de aceea n-am încercat niciodată
să m-aplec peste ghizduri
să-i văd oglinda
și să sorb din ea
răcoarea dragostei mele...

Nu mi-am văzut niciodată
culoarea ochilor și chipul;
n-am știut niciodată
cîți sînt de sărac și de bogat;
nu mi-am numărat niciodată antii,
să mă-ntristez că trec,
precum cocorii spre fărîmuri neștiute...
N-am călătorit niciodată
în finiturile fericirii
și n-am știut care e gustul
apei vii și-a rodiilor coapte...

Dar iată că peste flintina inimii mele
s-a aplecat ea și m-a strigat pe nume...
Nu pe mine, cel de lotdeavana,
ci pe mine, cel adormit în inima mea...

A strigat și am izvorât din adîncul flintinii,
și flintina mi-a oglindit-o deodată, în-
treagă:
și i-am văzut pătura de mătasă a părului,
izvoarele ochilor dătători de îngîndurare,
zîmbetul molcomit de tristețe căuțind
risul soarelui,
umerii moi chemînd alintul
și înșelata înșelorie a gurii...
și zăbind-o în flintina inimii mele,
am început să-i sorb chipul,
și apa flintinii s-a prefăcut în nectar...
Mi-s buzele pline de el, o, mi-s pline!...
Fremătași, frunzișuri și spice,
sunăși, strune ale inimii,
pentru bucuria mea!...
Despletitși-vă, păduri, și aruncați-vă ce-
tine și

floarea sub pașii ei!...
Dar nu mai înainte ca eu, iubitul ei,
să nu sărui și cetinile
și floarea,
și glezele ei umede de rouă!...
N-am știut niciodată cîți sînt de sărac
și de bogat...

Dar a venit ea și-am început să mă știu
mai bogat decît Ceres!...
Cine mai stăpînește, ca mine,
atîta nefermuriță dragoste!...
Cine poate călători,
așa cum călătoresc eu,
cu ea în brațe,
peste cele mai înșurătate mări
și în cele mai înalte azururi!...
Dar cine are o vioară ca dînsa,
o vioară în care cîntecele cuprînd deodată
lumina, fior, ispită, durere, bucurie
și biruință?...

Nu mi-am numărat antii niciodată...
Acum îi număr...
Nu de frica morții:
Ea m-a-nvățat că dragostea n-are moarte...
N-am călătorit niciodată
în finiturile fericirii,
nici n-am știut care-i gustul apei vii
și-a rodiilor coapte...
Acum călătoresc...
Apa vie e în inima mea...
Rodiile coapte, în buzele ei,
în goaptele ei,
în alintările ei,
în trupul ei...
Și eu mă-mbat de mireasma lor!...
Ne îmbătăm amîndoi, frămîntînd lulu'
faptelor,

îscodind lumea gîndurilor...
Ne culcăm seara sub frunzișurile răcoase
ale pădurilor fericirii...
Dimineașa ne spălăm și ne-ogîndim
în apele ochilor noștri...
Și eu, cel ce nu-mi cunoșteam
culoarea ochilor și chipul,
mi le cunosc:
ochii-s albaștri și rîd mereu,
chipul, luminos ca biruințele rădăritului.

V-ați gîndit vreodată, dragi prietene, ce ar
însemna pentru voi, pentru sănătatea voas-
tră cîteva ore pe săptămînă petrecute în aer
liber, într-o sală de sport sau pe stadioane? Timpul
liber astfel petrecut nu va fi deloc timp pierdut.
Sportul vă va da putere, îndemînare în mișcări,
încredere în voi.

Să știți să înoți fără frică de apă, să poți să
mergi fără să obosești, să fii sprintenă, mereu
veselă, aceasta nu înseamnă oare mult?... Dacă
în orele de producție ați încerca să executați
împreună cu tovarășele voastre de muncă cîteva
exerciții de gimnastică, atunci ați recunoaște,
fără nici o rezervă, ce înseamnă sportul, ce
înseamnă gimnastica.

Dintre numeroasele prietene ale sportului vă
facem cunoștință doar cu cîteva...

În curtea cooperativei „Tehnica confec-
ții” am întîlnit într-una din zile un grup
de fete și femei făcînd gimnastică. Și cum
nu era mai mult de ora 10, lucrul acesta
m-a surprins: „De ce oare fac gimnastică?”
— am întrebat după terminarea exercițiilor
o lucrătoare tînără, pe Ștefania Ștefan.

M-a privit puțin mirată și, înviorată de
mișcările făcute, mi-a răspuns repede:

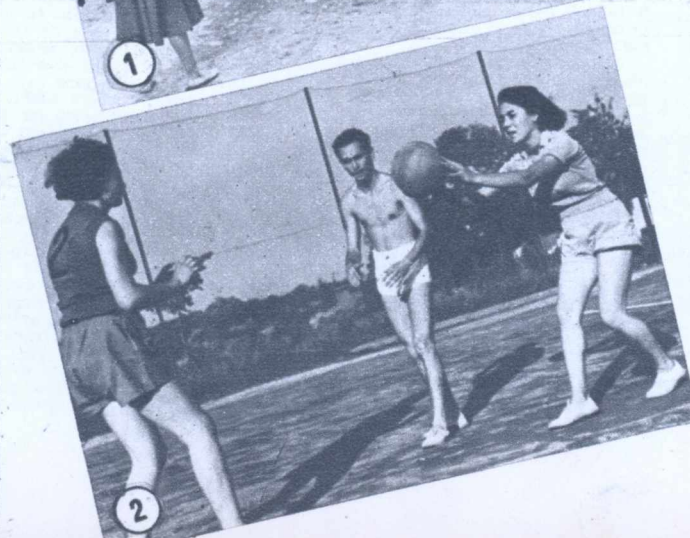
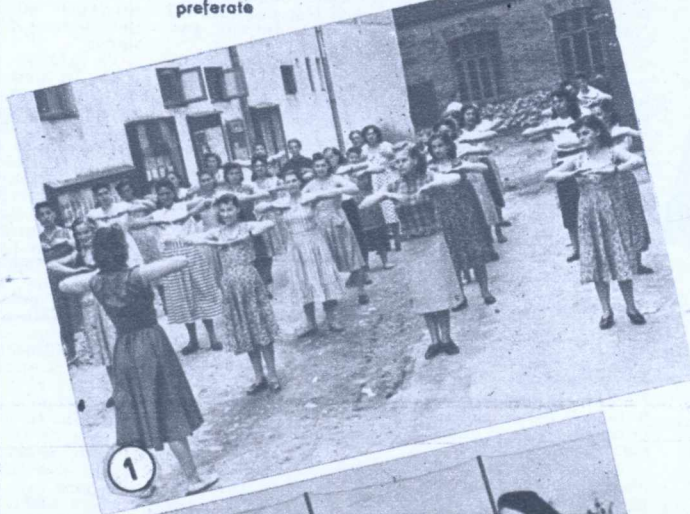
— Acum un an, cu ocazia unui examen
medical, s-a constatat că multe dintre noi
avem sau vom căpăta foarte curînd scolioză,
o deformare a coloanei vertebrale, din cauza
poziției proaste pe care o avem în timpul
cusutului la mașină. Instructoarea cercului
nostru sportiv — o vedeți? —, fata aceea
înălțuță, ne-a propus atunci să facem în
fiecare zi gimnastică. Nu vă puteți închi-
pui cît este de reconfortant. Înainte de a
intra în schimb și apoi după cîteva ore,
la primele semne de oboseală, deschidem
larg ferestrele atelierului, apoi coborîm
în curte. Mișcările pe care le executăm sînt
cele indicate pentru îndreptarea spatelui,
a omoplașilor, pentru relaxarea întregului
organism. Se împlinește de acum anul...

— Și rezultatele s-au văzut?

— Desigur. Acum nici una din fete nu
se mai plînge ca altădată de dureri de
cap, spate sau picioare. Este un lucru
constatat: după o ședință de gimnas-
tică avem altă dispoziție de muncă.

1. — După 2 sau 3 ore de lucru,
muncitoarele fac cîteva exerciții de
înviorare în curtea cooperativei

2. — În timpul liber de după-amia-
ză, tînerele de la căminul I.T.B. Co-
lentina se antrenează. După cum ve-
deți, voleiul este unul din sporturile
preferate

SPORT IN întreprinderi

La despărțire, Ștefania Ștefan mi-a mai
destăinuit:

— De cînd facem gimnastică de producție,
cea de-a doua muncă a noastră, aceea de
gospodină, nu ni se mai pare atît de
obositoare.

★

De data aceasta noile cunoștințe se pre-
zintă „în corpore”: muncitoarele de la
căminul I.T.B.-Colentina. Sînt 60 de fete
tînere, sănătoase, puternice, între 16 și 25
de ani, de o exuberanță și veselie de nestă-
pînit. Multe din ele sînt incasatoare, maca-
giste, electriciene, sudorițe, dar sînt, toto-
dată, și bune sportive. Se necăjesc grozav
uneori cînd vremea proastă le întrerupe din
antrenament. După antrenamente, pe
înserat, se plimbă îndelung cu bărcile
pe apa împurpurată a lacului Tei, pe
malul căruia se află baza lor sportivă.
Într-una din serile acestea le-am auzit cîntînd.
Melodia îmbrățișa înserarea, se
contopea cu frumusețea ei și mi se părea că
izvorăște din străveziul apelor adînci.

Mi-am dat seama că numai niște fete
tînere și fericite pot cînta așa.

Aceasta este familia sportivelor din că-
minul I.T.B.-Colentina. La început au fost
puține. Apoi, încetul cu încetul, li s-au ală-
turat altele și altele tînere.

Dacă le-ați vedea astăzi pe electriciana
Eugenia Florea, baschetbalistă, incasatoa-
rea Florica Cizmaru, voleibalistă, pe sudori-
ța Trandafira Onicel, alergătoare pe 800m
plat, cu siguranță nu ați mai sta la îndoială
să faceți și dumneavoastră sport!

Calea spre sănătate vă este deschisă.
Încercați primii pași și cereți cu toată stă-
ruința să vi se creeze condițiile necesare.

MAR

NUNTA LA NAMPHO

La spitalul din Nampho de medici romini O SIN OK in virsta pregătiri; prietenele stabilii un program Coreea nunțile se cel fesc daruri etc. Prietenii romini au ora 3, sub arșia soarelui dicit romini și subsem

de M. RADIAN

Deodată se face liniște, deplină. Apar mirii

În fața lor înaintează, lăcând piroete grațioase și răspindind petale de trandafiri și cindale, două copilițe suave...

Muzicantă, atacă nitate, atacă

Nampho, situat pe malul Tedonganului la 30 km de Marea Galbenă, a fost crunt încercat de război... Fusese un oraș grădina, așezat în terase circulare pe costigele dealurilor ce duc până la fluviu, cu casele ascunse între pini, cu mai multe întreprinderi industriale, cu mine de antracit și aur, cu mori și stații de decorticat orezul, cu un port de mare trafic la Tedongan. Mai întâi l-au distrus japonezii în retragerea lor grăbită din 1945, pentru ca, în 1951, după ce a fost reconstruit, să cunoască vremelnicele ocupația americană cu toate consecințele ei. Cu cîteva zile înainte de armistițiul i-a fost dat Namphoului să suporte cel mai banditesc bombardament yankeu. 3 zile și 2 nopți au bombardat americanii orașul, în cerc, cu napalm ca populația să nu se poată retrage, iar apoi, în mijlocul cerului, au aruncat bombe brizante obișnuite și cu întirziere. După calculele comandamentului american, viața trebuia să fi fost nimicită în Nampho, lucru trimbițat, de altfel, într-un comunicat din 9 mai 1952.

Și totuși orașul grădina de lângă Marea Galbenă n-a murit. Sînt încă prezente peste tot urmele rănilor, cartiere întregi sînt înșămîntate cu porumb și mei, mulți oameni locuiesc în căsuțe improvizate, în condiții foarte grele, dar orașul are din nou cinematografe, școli medii și elementare, spitale și magazine alimentare, cartiere întinse de blocuri de locuit, 5 uzine mari, dintre care fabrica metalurgică cu cel mai înalt coș din Asia, o fabrică de metale colorate, fabrici de sticlă și ceramică, șantiere navale și fabrici textile, un port modernizat și... un plan care prevede încă 16.000 de case, o gară fluvială, un institut meteorologic, încă o școală medie, un cinematograful cu 1.500 de locuri, încă un hotel, o bancă, restaurante, un institut de educație fizică, un stadion, un muzeu, o sală de expoziții, o gară modernă, reconstrucția a 18 thonuri (sate)...

E clar, cred, pentru cititori că socoteala agresorilor americani a dat greș. Dar dacă cititorului îi trebuie încă un argument, să poftescă cu noi la nunta! O nunta modestă, sobră ca însuși specificul poporului acesta admirabil, iubitor de muncă și curat ca lacrima.

Volam să prindem mireasa încă acasă pentru a observa pregătirile. Grupuri de copii în pantaloanași-salopete, cu șepcuțe cu cozoroc lat, ne întîmpină zgomotos cu „Noroc!” — salut cotidian azi la Nampho, unde există, de altfel, și un interesant jargon român-coreean, născut în relațiile de 7 ani ale medicilor noștri cu populația. Trece prin fața unei școli medii, unde sute de elevi fac muncă voluntară săpînd șanțuri pentru fundații, în timp ce pe un teren sălăturat se joacă mult răspînditul baschet. Din loc în loc se ridică blocuri tip cu 8 apartamente și minimum un etaj.

Într-un tîrziu ajungem la țînta călătoriei noastre. Mireasa se află în fața căsuței, îmbrăcată în rochie cu trenă albă, pantofi albi și mănuși la culoare, cu o lămlită gingașă pe frunte (care nu se deosebește cu nimic de cea românească), îmbujorată și nerăbdătoare, în timp ce două prietene — domnișoarele de onoare — îi fac ultimele gătelii.

— Am venit tîrziu, băbuțo, mă adresez cu unei

bătrînele despre care am aflat mai tîrziu că e stră-bunica fetei.

— Nu-i nimic, răspunde bătrîna. Mai întii fiți binecuvîntați pentru cinstirea ce-o faceți casei noastre prin venirea voastră, zice ea aplecîndu-se cu mințile lipite de picioare (cam așa arată salutul coreean). Țara voastră e la celălalt capăt al lumii și totuși ați bătut atîta drum și ați venit la noi. Mulțumim de prietenie.

Între timp mireasa a ieșit din curte, însoțită de prietenele ei, în întîmpinarea mirelui, care nu se lasă mult așteptat. El își face apariția, însoțit de doi prieteni, cavalerii de onoare. E îmbrăcat într-un costum alb, cu tunică încheiată pînă în gît, cu șapcă albă rotundă și înaltă, cu cozoroc lat, cu mănuși albe. Mirii se salută reverențios, fără să se uite unul la altul (obicei, se pare, de origine confucianistă, extrem de sever, cerînd despărțirea sexelor încă de la 7 ani și interzicînd miresei să-și privească soțul în ziua nunții), și încet, încet se formează cortegiul.

La școală — într-una din sălile mari de clasă — e multă mișcare. Se află adunați prietenii și prietenele mirilor. Băieții de o parte de-a lungul unui perete, fetele de alta de-a lungul peretelui opus.

În sală s-a așternut, în loc de covor, o pinză albă. În fund, o masă pe care s-a așternut, de asemenea, o față de masă albă. Buchete de margarete cu corola imensă, bujori și rododendroni subliniază atmosfera de sărbătoare.

Deodată se face liniște deplină. Apar mirii. În fața lor înaintează, făcînd piroete grațioase și răspîndind petale de trandafiri și cindale, două suave copilițe, îmbrăcate în multicolore costume coreene de mătase. Urmează cavalerii și domnișoarele de onoare. Muzicantul atacă (ce surpriză) marșul nupțial din Lohengrin, iar cortegiul, în frunte cu mirele, se apropie de masă. Mireasa stă cu capul plecat adînc, spre deosebire de mire, care se pare că e mai puțin tradiționalist.

Conducătorul solemnității face întii o scurtă caracterizare biografică a tinerilor. Spicurile din biografia mirelui că CEA A SAD „e de meserie aviator. În timpul războiului pentru apărarea patriei a luptat glorios. În ultima vreme a început s-o iubească pe O SIN OK și l-a cerut mîna”. Iar din biografia fetei: „O SIN OK, a treia fiică a unei familii de țărani, a crescut în mari greutăți. În timpul războiului a răspuns la chemarea partidului și și-a îndeplinit sarcina în munca sanitară. Ca orice fată, de mult timp a visat fericirea, și fată că astăzi visul i se împlinește. Astăzi e îmbrățișată cu dragoste de brațele puternice ale lui CEA A SAD”.

Urmează niște sublinieri saxofonice, în timp ce mirii își scot mănușa dreaptă, își dau mîna, se înclină unul în fața altuia, apoi se întorc spre prezidiu, își trag mănușa la loc și ascultă în continuare. (Operația aceasta s-a repetat de cîteva ori.)

Se citesc apoi cuvintele de salut din partea prietenilor mirilor. Ele sînt un amestec de poezie și credință, de castitate și patriotism și într-altă sînt de impresionante prin naivitatea lor, dar și prin înaltul lor conținut moral. Încet nu mă pot opri să nu reproduc cîteva fragmente din aceste saluturi:

„Sub ceral senin al toamnei, fluviul TEDON șerpuieste de la YANG DIK MENZAN pînă la marea cea galbenă.

Pe aceste meleaguri se află orașul nostru Nampho...

Toată fir această zi lului și ca tre... Sotul eroic, mode același timp morala noastră credincioasă care a lupte de soră de

„Cu această nuntă, ca d (mani-man) ajutați recit dragostea v adevăr, de

Pentru c trebuie mai să-i încredinț cumpere po

...Sotul t îmbrăcămîn ei nu trebuie leagă.

Sotia trect să-l ajute y primească fi să aibă grî fie întodea interesază fată-n fată

„Vă urăr fiul și fiica

în Coreea, ca și în celelalte țări asiatice, cei mici sînt purtați în spate toată ziua de mamele lor.

de se află și o grupă
de mare. Infirmitera
și se mărită. Se fac
leosebire grăbite; s-a
muncă, intrucit în
mai ziu; se pregă-

invitați, așa că la
după ce cîțiva me-
locuința miresei...

singurul la această salem-
b) marșul nupțial din Lo-
ria

naturii întimplă mîndră
numele colectivului spita-
nă vă aduc feliicitările noas-
flu al republicii, a luptat
în de viață, de voință și în
oției, care e înzestrată cu
aasă tradițională, modestă,
și, devotată și respectuoasă,
îndeplinirea sarcinilor sale

sau)

elicit pe părinții care au
cîții. Vă urăm, acum, la
ie, să vă iubiți mult, mult
familie exemplară. Să vă
simțiți bine împreună, iar
fie călăuzită de frumos și
înță...

sau)

astră să fie veșnic fericire,
și să-și iubească mult soția,
înducerea gospodăriei, să-și
nai multe rochii...
bă grijă de sănătatea și de
îndiferent ce s-ar întimpla,
ere niciodată, ci să o întep-

pecte pe sot, să-l iubească,
le posibile în muncă, să-l
leaua cu bucurie, vîloasă,
sămîntea lui, locuința să-i
și despre orice lucru care-i
să discute cu el, așezăți

sau)

edincioși față de partid ca
rînți. Să îndeplinești cîinstit

și cu tragere de inimă sarcinile date de partid în
construirea socialismului..."

(sau)

"În calitate de cavalier de onoare declar că
mirele și mireasa se leagă astăzi pentru 100 de ani.
Avem această nuntă într-un moment cînd holda
de orez năvălește bogată, cînd toată lumea cîntă
de viață fericită. În calitate de cavalier de onoare
sînt convins că dv., cei veniți aici, ați adus în inimă
feliicitări tinerilor căsătorii.

Urmează jurămîntul de credință pe 100 de ani,
care este apoi iscălit pe o bucată de pinză roșie, sim-
bolizînd veșnicia, de soți, de cavalerii lor și de
prezidiu. Muzica atacă din nou marșul nupțial,
iar soții trec printr-un coridor îngust de prieten,
care îi aclamă și îi acoperă cu petale de trandafiri
și confete.

Ospățul

O locuință de cîmpie tipic coreeană (cibi). Este
construită din pari de lemn, nulele împle-
tite și lut. Scundă — poate are 3 m —, cu acoperiș
din pale de orez. Acoperișul se sprijină pe niște
stâlpi, printre care se împletește un gard viu de
liane, astfel că în fața casei s-a format o verandă
nu prea mare, dar plăcută, unde, pe măsuta josă
sînt tot felul de bucate. Masa s-a întins și în ca-
măre, unde se află oaspeții și rudele — bărbații
la o masă, femeile la alta.

Toată lumea își dezbracă la intrare pantofii
(obicei foarte bun, care permite o curățenie scri-
pitoare a podelei, cerușe și strălucitoare, și pe
care mi-am propus să-l introduc și acasă la mine).
În casă este foarte puțină mobilă. Coreenii dorm
direct pe podeaua pe care au întins fie rogojini
groase, artistice lucrate din pajă de orez, fie un fel
de salteluță subțire din pale. În rest: măsuțe de lac,
cufere întărite cu legături de fier, un dulap încrus-

tat cu sămuri și sîdef, o oglinjoară pe un stativ
cu ușițe care lasă să se întrevadă diferite sul-
manuri, un scăunăș special pe care sînt clădite, pînă
aproape de tavan, plăpumi și saltele și o nișă în
perete, unde sînt afîrnate hainele.

Pe mese se găseau tot felul de bunătăți coreene.
Să enumăr doar cîteva: crabii și plăcici de mare
prăjite și fierte; supă cu KUK-SU, un fel de fidea;
KIM CI — o salată de ardei grași cu varză; gos-
tosul TAPPE din carne de porc tăiată mărunt și
fiartă, iar apoi prăjită cu varză de mare, morcovi,
ceapă, afecă, usturoi și nu mai știu ce; PAP —
piinea coreeană, un fel de pilaf de post; TO — un
fel de pine din făină de orez; clătite fierbînti cu
scoici, pigmentate cu sos de caracatiță; prăjituri
de soia foarte gustoase, fructe și mai ales mere și
piersici coreene, cit pumnul de mari, pere per-
gamute...

Ni se face cîinstea să stăm la masa mirilor și
sîntem încontinuu invitați să gustăm ba dintr-un
fel, ba din altul. Și trebuie să recunosc că bucă-
tăria coreeană nu e de lepădat.

La masă și mai ales după masă, bătrînii și-au
aprinș pipelile lor subțiri, lungi de 40-50 cm
(TAMBETE) și am ascultat snoave; mirii au tre-
buit să se sărute, cu toată împotrivirea lor; s-a
glumit și s-a rîs. Am aflat despre o seamă de obi-
ceiuri de nuntă, de botex și de înmormîntare. Am
aflat că formalitățile oficiale de căsătorie sînt
simple — o înregistrare a actelor la miliție și
nimic mai mult; că în Coreea nu există nuntă reli-
gioasă și că, în general, religia are prozeții numă-
rați pe degete; am aflat cîte ceva din trairii celor
din Nampho sub japonezi și apoi sub ocupația
americană, dar despre toate acestea voi povesti
cîtitorilor în altă parte...

Se înserasă. Noi mai aveam treabă, așa că i-am
feliicitat pe miri, am sărutat mina străbunicii,
care mi-a dat binecuvîntarea, sărutîndu-mă pe
frunte, și am plecat...

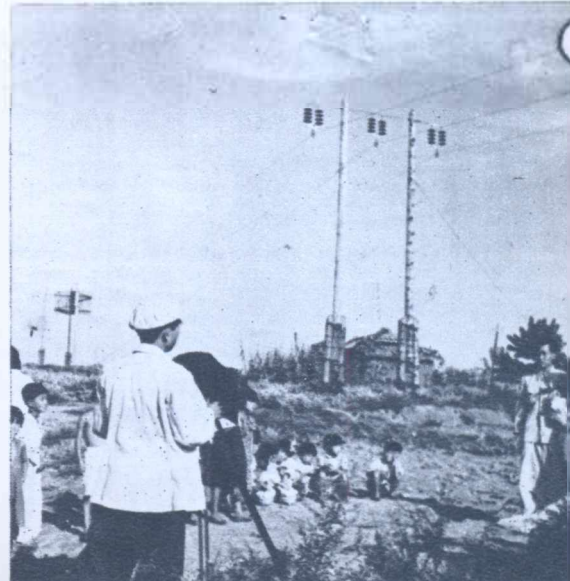

E atita veselie pe chipurile
acestor feti, iar prăjiturile sînt atit
de gustoase...

1. ... Cortegiul, în frunte cu
cele două copilite, se apropie de
masă.

2. A început petrecerea! Pe masă
se găsesc tot felul de bunătăți
coreene.

3. După oficierea căsătoriei,
mirele și mireasa se fotografiază
și O SÎN OK e atit de șioasă...

O RAZITA LA

SFATUL POPULAR AL ORAȘULUI PLOEȘTI

Păi bine, tovarășă, doar și-am spus o dată că pînă la ora 11 nu e voie de intrat în sfat!

— Dar tovarășei de ce i-ai dat drumul? Ce, dai drumul pe ochi?

— Dumneata nu vezi că e femeie? Cum să n-o las? Se duce la comisia de femei.

Fără a mai sta pe gânduri am pronunțat, la rîndul meu, ca pe o formulă magică: „La comisia de femei” și astfel am intrat imediat, nu fără a zîmbi la observația cetățeanului care rămăsese afară: „Poftim, egalitate!”.

O iau repede ca să ajung din urmă pe gospodina ce intrase înainte mea. Femeia își mută plasa plină în cealaltă mîină și intră cu grabă într-una din încăperi.

— Acum se vine? o întîmpinără mai multe femei.

— Am trecut mai întîi prin piață. Vreau să știu, ați stabilit?

— Da. Vom văruți din nou pomii.

O femeie înaltă și voinică povestește cu haz cum și-a mobilizat nepoata la confecționatul scutecelor pentru copii. Din discuții aflu că tovarășa Rădulescu (așa o cheamă) a cusut în ultimele zile 100 de scutece pentru spitalul de copii.

Deodată ușa se deschide, și în birou își face apariția o femeie în vîrstă, slabă, cu privirea vicioasă. Se așază liniștită pe un scaun, ca la ea acasă.

— Aci erai, tovarășă? observă responsabilă comisia de femei.

— Acum am venit. Spune-mi, tovarășă Alexandru, eu ce fac astăzi? Pentru mine ai ceva?

— Am niște anchete de făcut pe teren. Pentru comisia de împăciuire. Dar știi, ...repede. Le faci?

— Desigur. Ehe, draga mea, dacă mi-ai da mie niște picioare tinere, și-aș arăta eu activitate!

Acum m-am lămurit de ce la comisia de femei se poate intra oricînd. Pentru multe

femei din Ploești a devenit un obicei ca dimineața, în drum spre piață, să se abată pe la sfat, să vadă cu ce pot ajuta comisia de femei.

AUDIENȚE

Zeci de oameni se perindă zilnic pe la sfatul popular pentru cele mai diverse treburi. Unii să-și scoată un extras de naștere, alții pentru

reparatul unei străzi, alții pentru că nu se înțeleg cu vecinul ș. a. m. d. Pentru toate acestea, de la ora 11 în sus, funcționarii sfatului sînt la dispoziția publicului. Cei care au probleme mai complicate de rezolvat merg la Comitetul executiv.

Maria Cojocaru și Elena Moraru sînt vecine și au cultivat un lot de pămînt din apropierea locuinței lor. Dar acum a venit proprietarul și le-a anunțat că imediat va începe să-și clădească o casă. Ce să facă ele ca legumele lor să nu fie distruse?

„Haideți la sfat, la Comitetul executiv” —

au hotărît femeile. Aci vicepreședinta, Maria Radu, le-a liniștit: „Veți strînge mai întîi recolta și apoi se va construi”.

În general, în cadrul audiențelor, cetățenii găsesc înțelegere. Cererile sînt rezolvate fără întîrzieri supărătoare, dar...

VENIȚI LA 11, CĂ NOI PLECĂM LA 11 FĂRĂ UN SFERT

La secția comercială mă așteptam să găsesc aceeași mișcare, oameni care aleargă să rezolve cît mai degrabă diferite treburi. Dar pe coridorul secției, singurul zgomot care tulbura liniștea era... sforăitul unui cetățean ce-și aștepta rîndul. Cei din jur nu mai aveau nici ei mult ca plictiseala și căldura să-i toropească.

— Pe cine așteptați? întrebai curioasă.

— Pe tovarășul Constantin, răspunseră cîtiva cetățeni încetișor, grijulii, să nu-și trezească vecinul.

— Pe tovarășul... Constantin, bligui și el, deschizînd pentru o clipă o jumătate de ochi.

— Unde să fie tovarășul Constantin?

— E plecat pe teren, se bagă în vorbă un funcționar care tocmai trecea pe acolo. Recepționează niște lichior.

— Bine, tovarășe, dar altcineva nu poate rezolva treburile astea? prinse curaj o femeie.

— Ba da. Ar mai fi tovarășul Popescu.

— Unde-i? În care birou?

— Nu, nu-i aici. Este plecat și dînsul. E pe teren, încheie funcționarul văzîndu-și de drum.

Ce-s vinovați acești oameni că unii tovarășii de la secția comercială pleacă pe teren tocmai în orele cînd cetățenii vin la dînsii? Asta vine cam așa: veniți voi la 11, că noi plecăm la 11 fără un sfert.

CA DE LA... PLOEȘTI LA BUCUREȘTI

Fabrica de paste făinoase „Vulturul” face parte din „zestrea” pe care sfatul popular a primit-o nu de mult de la Ministerul Industriei Alimentare.

— Se simte vreo diferență de cînd ați trecut la sfat? Î-am întreat eu pe directorul întreprinderii.

— Diferență este, și încă așa de mare, ca de la Ploești la București. Să vă dau doar un exemplu. Vedeți matrița asta pentru tăitei? Are povestea ei. De mult voiam să îmbogățim sortimentele de paste. Pentru aceasta am cerut ministerului o matriță. De acolo ni s-a răspuns mai întîi că au comandat-o la C.A.M. — Belvedere, apoi că e greu de făcut, că trebuie importată din Italia... și mă rog... nici pînă acum nu ne-a trimis-o. Cînd am trecut la sfat, am spus acest necaz tovarășilor din Comitetul executiv și iată: producem acum tăitei.

— Dar dumneavoastră de unde ați obținut matrița? Îl întreat pe tovarășul Tudoran, vicepreședinte al Comitetului executiv.

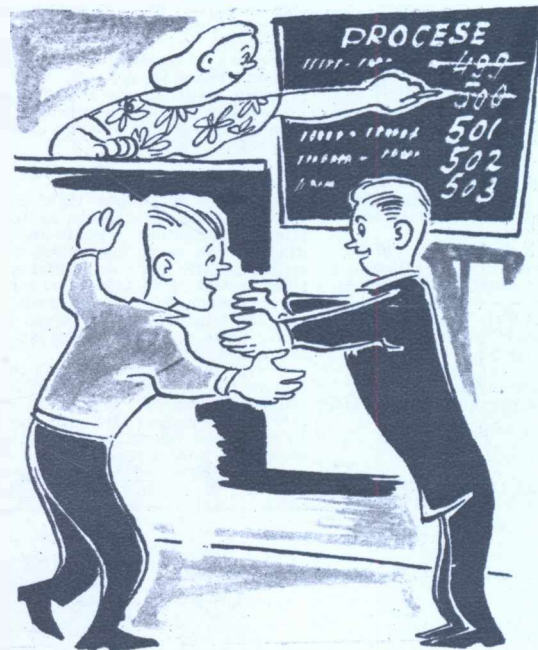
— A fost făcută la combinatul „Progresul”. Tovarășii de acolo nu au mai lucrat niciodată asemenea matrițe, dar asta nu i-a împiedicat să facă o treabă bună.

— Poftim alt exemplu, zise directorul. Înainte eram aprovizionați cu făină de la București. Acum sîntem aprovizionați de moara din Ploești și ne costă mai puțin cu 0,35 de lei kilogramul. Și asta-i tot un rezultat al trecerii noastre la sfat.

Am trecut prin uscătorie, de acolo la ambalaj și apoi în depozit, unde maldăre de lăzi așteptau să fie ridicate și transportate la magazine.

— Aveți clienți? am mai întreat eu.

— Avem destui. Mai întîi regiunea noastră. Apoi din depășiri mai dăm și altora. Chiar astăzi am plecat două vagoane spre București. După cum vedeți, nu sîntem egoiști.

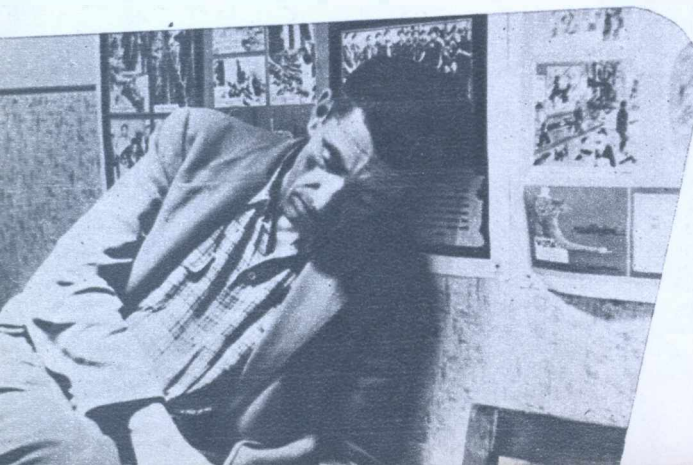
VOR FI PRIETENI

Pe lângă sfatul popular funcționează 4 comisii de împăciuire. Din luna mai și pînă la jumătatea lunii iulie, ele au rezolvat 500 cereri de judecată din 700 cîte s-au prezentat. Acestea înseamnă 500 de procese mai puțin pentru tribunal și 500 de necazuri mai puțin pentru ploeșteni.

Am intrat în camera unde lucrează una din comisii.

— Îți mai menții reclamația, întreată președinta comisiei, profesoara Aurelia Voinea, pe unul din cei doi tineri ce-i avea în față.

— Da, răspunse unul dintre ei.

— Atunci, hai, povestește pe scurt cum s-a întâmplat.

— Așa cum am scris. Mă întorceam de la bal și fără să-i fac nimic, fără să-l fi văzut vreodată în viața mea, a sărit la mine și... Era în stare de ebrietate, explică el.

— Eu...nu, tresări cel de alături.

— Față de mine a recunoscut, interveni celălalt. Aici, față de dumneavoastră, îi este rușine.

— De ce nu vrei să recunoști?

— Să vedeți... se încurcă el. Am să-l despăgubesc. Am să-i plătesc... cămașa... și... dar eu... nu...

— Spune cinstit, tovarășe, îl mai îndemnă o dată președinta. Te pomenești că ești și utemist?

— Vă jur, izbucni el cu durere. Nu mi s-a mai întâmplat niciodată așa ceva. Vă promit că nu o să mai fac asta în viața mea.

— Noi o să ne mai vedem. Doar lucrăm împreună, interveni un deputat cu părul cărunt, membru al comisiei. N-ai vrea să mai am asemenea întâlniri neplăcută cu vreun tovarăș din uzina noastră.

Secretara comisiei dădu citire procesului-verbal, și tinerii semnară. Apoi îi sfătui să se împace, să fie prieteni. Reclamantul strinse mâna celui vinovat și îi zise încet: „Sintem amândoi utemiști. Să ne purtăm ca utemiștii!”.

— Să fim prieteni, acceptă, mișcat, celălalt îmbrățișându-l.

A VENIT SĂ SE LAUDE

În biroul șefului secției de învățămînt și cultură, am cunoscut pe tovarășa profesoară Irina Voichin, directoarea Școlii medii mixte nr. 4.

— Ce treburi vă aduc pe la sfat? o întrebai eu.

— A venit să se laude, răspunse, în locul ei, șeful secției. Și are de ce... La școala unde-i tovarășa Voichin directoare s-a construit o stație meteogeografică cum nu sînt multe.

— Nici Bucureștiul nu are așa ceva, sări să completeze directoarea. Și să mai știți că am făcut-o fără ajutorul secției, sublinie ea.

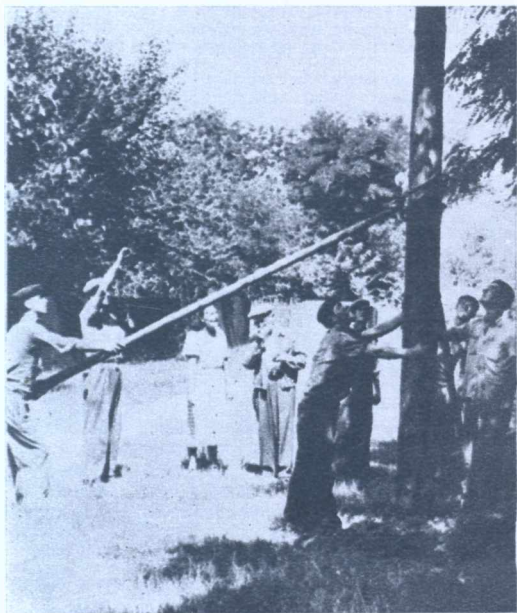
— Și ați venit numai să vă laudați?

— Ba nu, zise ea serioasă. Tovarășul Ionescu pleacă mîine în concediu și vreau să știu cine se va ocupa în locul său de procurarea fierului beton pentru cele două ateliere ce le construim.

— Am înțeles... Lucrați fără ajutorul sfatului, i-a răspuns ironic șeful secției.

Ana IOANID

Ilustrații de V. CRIVĂȚ

Cicălitoare, dar muncitoare. Măcar de-or fi toți deputații ca ea... Așa spun tovarășii de la Sfatul popular Ploiești despre deputata Florica Bercea din cartierul Vasile Roaită. În fotografie: Tovarășa Florica Bercea îndrumînd o echipă de muncitori ce lucrează la instalarea luminii electrice în cartier

Se spune că laboratoarele își sau poezia lor. Și eu spun tot așa. Fiindcă retortele, eprubetele închid în ele pe lângă pricepere și perseverență — speranțe, visuri, frământări. Să-i cunoaștem... pe acești poeți!

Florica Tălpășeanu e o femeie tânără, simpatică. Cine o vede coborînd dintr-o mașină în fața unei vile albe de la Băneasa, din care descarcă o sumedenie de borcane și-ar putea închipui că e o gospodină grijulie, mamă a unei familii numeroase.

Într-un fel chiar așa e. Multe bunătați vor apărea într-o zi pe mesele noastre, ale tuturor, datorită chimistei Florica Tălpășeanu. Ea e cercetătoare la Institutul de cercetări alimentare.

Borcanele pomenite stau aliniate pe un raft al laboratorului.

— Am făcut diferite experimentări la fabrica de conserve Grivița, îmi explică ea. Aici am 13 soiuri de mazăre, cultivate pe terenul experimental al institutului. Ce observații?

Eu nu observam altceva decît niște borcane pline cu boabe de mazăre mai mici sau mai mari, purtînd denumiri ciudate: „Excel-sior”, „Alasca”, „Minunea Kelvin”, „Apot”. Apoi, m-a izbit amănuntul că saramura din aceste borcane era limpede ca o apă de izvor.

— Cum ați ajuns la asemenea rezultat? am întrebat-o.

— E simplu: mazărea trebuie culesă cînd e încă tinără, în epoca de „maturitate industrială”, cum spunem noi.

Am bănuț însă că pentru a afla acest secret, simplu în aparență, a fost nevoie de multă trudă.

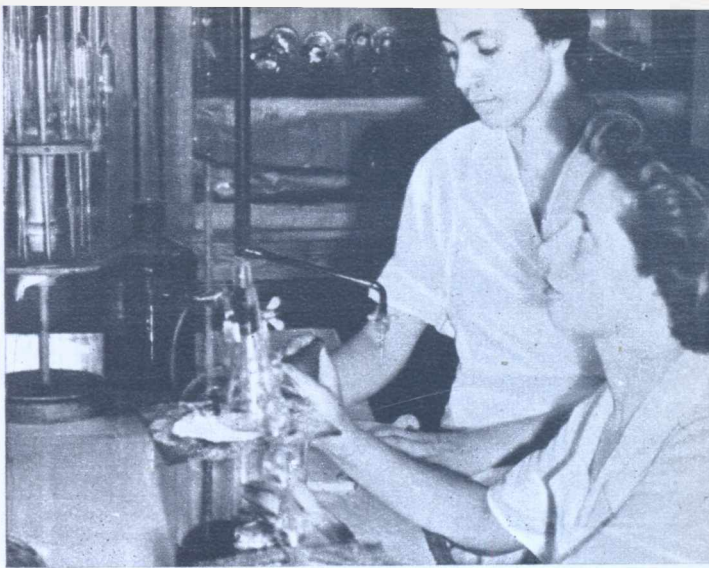
— Dar despre fasolea... cu ațe, ce aveți de spus? am intervenit eu.

— O să scăpăm curînd și de acest neajuns. Am descoperit unele soiuri de fasole fără ațe și am recomandat cultivarea lor pe scară largă.

Așadar așa se va găsi, pe viitor, numai la... mercurii.

Dar traisă cu surprize a chimistei Tălpășeanu nu s-a golit. Nu peste multă vreme vom putea consuma un bulion delicios, fără sare, și salată de roșii, fără coajă. Iar copiii: piure de mazăre, de morcovi și de mere. Aflu că vor fi produse de fabrica „Mureșeni”, de lângă Tg. Mureș, și că apariția lor pe piață e în funcție de Ministerul Bunurilor de Consum, căruia îi revine datoria de a urgenta instalarea în fabrică a secției respective.

La institut se experimentează în prezent și concentratul vitaminei C obținut din măceș. Va servi la vitaminizarea experien-

Inginerile chimiste Dorotheia Roșu și Tatiana Alexandrescu fac probe de chefir

DIN TAINILE LABORATOARELOR

tală a siropului de zmeură, a compotului de cireșe și a marineladel.

Băutura lui Alah

— Vă rog, serviți un pahar cu „Băutura lui Alah”, mă îndemnă inginerul C. Toma și colaboratoarea sa, ingineră Ecaterina Meleghi. E bună, nu?

Într-adevăr, băutura era răcoritoare și deosebit de gustoasă. Era chefir din lapte însămîntat cu o mază naturală de granule de chefir, origine din Caucaz.

— Ce proprietăți are chefirul acesta? m-am interesat.

Capăt un răspuns neașteptat: chefirul acesta este un minunat dietetic și antibiotic. Combate infecțiile gastrice, granulele de chefir secretînd antibiotice de genul streptomycininei. E recomandat totodată și în afecțiunile pulmonare.

În plus, eu voi aminti de metoda celor doi tovarășii, o metodă necunoscută încă în lume, care se practică de cîteva luni la Institutul de la Băneasa. Metoda constă în conservarea, la minus 20 de grade, a granule-

lor de chefir. La momentul dorit, granulele pot fi trezite din somnul impus și folosite, fără să-și fi pierdut din proprietățile lor.

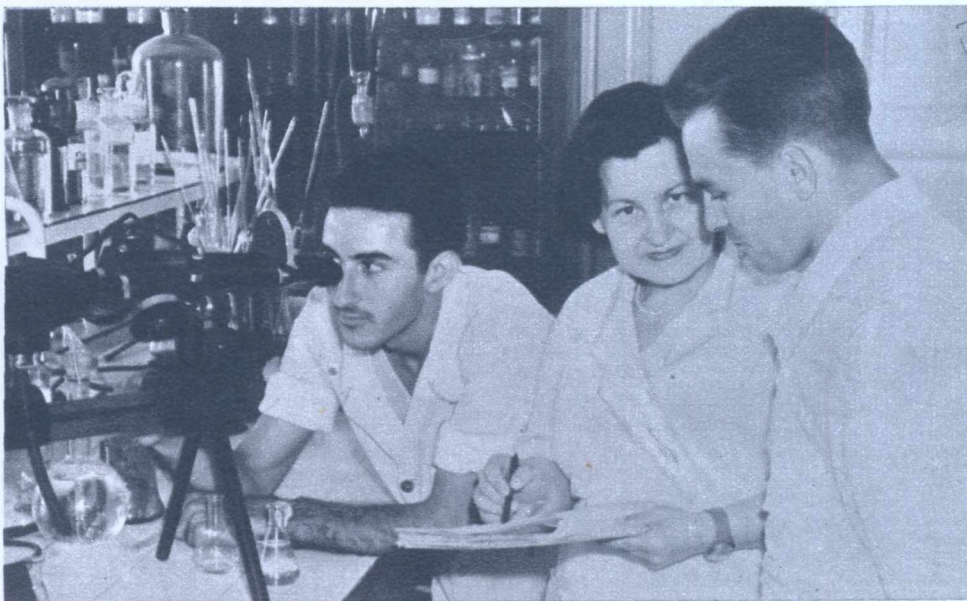
— Cunoașteți „Lacto”? mă întrebă inginerul C. Toma. E un produs pentru sugaci, rezultat al cercetărilor noastre. E minunat pentru copiii bolnavi de stomac — e un lapte din care am extras grăsimile și astfel a devenit leșne digestibil. Și dacă... tot nelăudăm, apoi trebuie să pomenim și de „Lactofruct”. E un produs în genul iaurtului, de culoare roz. Conține suc de fragi și zmeură.

Chimista Victoria Ciuperescu pregătește, de asemenea, cîteva surprize: din germeni de grîu ea a obținut un concentrat de vitamină E și, ca produs auxiliar, o făină vitaminică conținînd vitamine din grupul B. Acest produs dietetic pentru copii a fost experimentat cu bune rezultate la spitalul de copii „Emilia Irza”.

Nu ne mai rămîne decît să-i felicităm... pe poezii-cercetători, să le dorim... inspirație și cit mai multe „poezii” pentru masa noastră.

Cella DINU

Inginera Florica Tălpășeanu împreună cu colegii de laborator

Maica Smara

În seara zilei de 13 decembrie 1891, o femeie energică, cu ochi negri, adânci și pătrunzători, cu gura limpede și căcăritor vorbea unui public numeros la Ateneul Român. Prima femeie de la noi răsărit de la această tribună primei conferințe, care avea să fie urmată de altele, ținute tot aici, la Ateneu, sau în străinătate cu diferite și numeroase ocazii. Era Smaranda Gheorghiu — institutoarea care, deși fiică de boieri, nu se rușina de modesta ei carieră și-și închină întreaga viață oamenilor, militând pentru probleme de asistență socială și adevărată educație, femeia care a născut cu întreaga ei ființă și lașe „o dungă luminoasă pe unde a trecut” și pe care Eminescu, prescurtându-i numele, a numit-o Smara.

Inteligentă, îndrăgneață (căci era o adevărată îndrăgneață să se pună astfel problemele, cum le pune Smara), cu o vervă scriitoare și spirit caustic, ea scotea la iveală ridicolul din mentalitatea clasei conducătoare, prezentând cu umor fin fapte și situații din viața păturii privilegiate.

Discursurile ei sînt un adevărat curs de etică socială, la care publicul se îmbulzește să asculte: sînt problemele lui care-l interesează, sînt teme favorite din profunzimea actualității a vremii.

Smara a fost prima femeie de la noi care a cerut, în scris, drepturi egale pentru femei. A luptat apăsător pentru copiii naturali și a mamelor acestora, dezvoltînd fără înconjur cauzele și urmările tratării cu nepăsare a durerii realității. A propagat și susținut idei înaintate de emancipare feminină, care pe atunci păreau utopice.

A participat la 10 congrese internaționale, a fost membră de onoare sau activă a 30 de societăți de cultură din țară și străinătate.

Nu era o fire vanitoasă, dar era gata oricînd de sacrificii și abnegații ca să-și poată împlini menirea căreia i se dedicase, făcînd uneori grele eforturi bănești.

Această promergătoare — căreia pentru dăruirea sa i s-a spus Maica Smara — s-a născut în Tîrgoviște, în vechea capitală a Țării Românești, la 18 septembrie 1857. Anul acesta cinstim împlinirea a 100 de ani de la nașterea sa.

ANA LUNGU

ALCOOLISMUL PUNE ÎN PERICOL CREȘTEREA COPIILOR

La consultațiile de neuro-psihatrie infantilă ne întîlnim desușor cu alcoolismul. Îl ghicim pe fețele și în atitudinile multor copii. Ni-l confirmă mărturisirile mamelor și uneori și ale taților. Consultăm copiii, dar de fapt îi consultăm pe cei care le-au dat viața și care-i conduc pe drumul vieții... Consultăm de fapt familia.

Mihăiță O. are 3 ani, nu merge, nu vorbește, nu cere olița. Copilul s-a născut prematur, la 7 luni, în greutate de 1,600 kg. Tatăl său consumă cantități mari de băuturi alcoolice și își brutalizează soția. Sarcina a decurs sub semnul lacrimilor și al friicii de bătaie. În luna a 7-a a sarcinii, mama a fost lovită în abdomen de soțul său, întors acasă beat și pornit pe scandal.

Este greu de precizat rolul alcoolismului ca factor ereditar în apariția unor tulburări nervoase la copil. Se acceptă astăzi că alcoolul consumat, în cantități mari, intoxică celulele sexuale ale părinților, care dau naștere la copii debili, predispuși la îmbolnăviri, care pot produce o alterare a sistemului nervos al fătului. Noi ne-am limitat a indica modul cum alcoolismul poate influența asupra dezvoltării sarcinii, a evoluției intrauterine a copilului, rolul său ca factor congenital.

Dar această corelație, alcoolismul părinților — stări de înăpoiere mentală la copii, o întîlnim mai rar. Mult mai frecvente sînt alte aspecte.

Mihăiță St. are 4 ani. Copilul e instabil și prezintă crize afective. Plînge ușor și din orice, pînă i se oprește respirația, fața i se învinețește, se înțepenește. După criză, e obosit și doarme. Sarcina a decurs normal, nici o maladie mai importantă după naștere, dar tatăl copilului este alcoolic. Lipsește mult de acasă. Cînd vine beat lovește și strigă.

Elena T. are 5 ani. Este și ea iritabilă, plînge ușor, e încăpățînată și impulsivă. Se agită în somn, uneori se trezește țipînd. Tatăl său bea mult, și-a părăsit serviciul, nu mai aduce bani în casă. Între părinți au loc discuții violente, care degenerază în scandaluri și bătăi. Fetița asistă la tot ce se întîmplă în casă.

Da, e clar, copiii aceștia nu se dezvoltă normal. Sănătatea lor psihică suferă. Familia nu le oferă un climat afectiv sănătos, o ambianță caldă, echilibrată, sigură. Tatăl lipsește mult de acasă, cheltuiește banii la restaurante sau circumi. Echilibrul sufletesc al mamei este compromis și, o dată

cu el, și al copilului. Copilul cere calm și răbdare, iar ea este nervoasă, strigă, amenință, lovește.

O astfel de mamă nu înțelege de ce sugarul ei refuză sinul, vomază fără să fie bolnav, are scaune frecvente, plînge mult, ziua și noaptea. Iar dacă e mai măricel, copil de grădiniță, la toate acestea se mai adaugă crizele de minie, spasme afectiv-respiratorii, somnul agitat, întrerupt de spaime nocturne. De asemenea, de multe ori deprinderi rele ca pierderea involuntară a urinei în timpul nopții, onania se datoresc tot mediului neprielnic în care se dezvoltă copilul.

Dramele vieții de familie zguduie personalitatea în formare a copilului și creează oameni răutăcioși, bănuitori, singuratici. Se dezvoltă la ei un sentiment de nesiguranță, de singurătate, de lipsă de sprijin și directivă, uneori convingerea că e vinovat de vreme ce nu e iubit și pedepsit mereu. Bătaia — spune Makarenko — e o tragedie uneori a durerii și a supă-

rării, alteori a obișnuinței, a nepăsării, a răbdării crude. Se creează la copil un blindaj afectiv, reacțiile lui emoționale scad, autoritatea părinților e compromisă, căci acțiunile lor pedagogice viitoare se vor lovi de indiferența copilului, de încăpățînarea sa. La copiii mari, la școlari și adolescenți, în special, atmosfera nefavorabilă din familie generează tulburări care privesc mai ales sfera relațiilor sociale ale acestora. Aceleași cauze îi deschid copilului poarta spre tulburările de comportare, spre manifestări antisociale; spre delicvență. Lipsit de supravegherea afectuoasă a mamei, de îndrumarea autoritară, dar calmă, stăpînită, a tatălui, lipsit de căldură, de direcție deci, copilul părăsește tot mai mult căminul părintesc pentru a se scufunda în mlaștina huliganismului și a delicvenței. Părinții observă cum pe nesimțite în comportarea copilului sau copiilor lor au apărut atitudini noi, tendința spre înșelăciune, minciună, furt, vagabondaj sau prostituție. Școala este tot mai neglijată, contactul cu organele de miliție tot mai frecvent.

Ionel D. are 12 ani. Este adus la consultația noastră pentru că este un copil impulsiv și nedisciplinat acasă și la școală, vagabondează și a început să fure. Tatăl consumă băuturi alcoolice, își neglijează familia, își bate soția și copilul.

Ține a mai văzut mămica cu ghiozdan?

U! Cîtă gălgăie, cîtă zarvă! Îmi vine și mie să plîng. Mama mi-a dat voie să-mi dau cu parfumul ei, bunica mi-a strecurat în buzunar un leu, tata mi-a dat creionul lăptos și albastru și toată lumea din casă se poartă cu mine ca atunci cînd am avut pojar...

„Lică dragă, Lică bălețelule, sărăcuțul de el... n-o să-l vadă mama toată ziua... O să se scoale dimineața, o să slăbească copilul...” Tata zicea să-l zic lui dacă-mi face ceva profesora, că o reclamă la minister, că are el acolo pe nenea Guță.

Și-am plecat la școală cu mămica. Mămica tot ofta și cătina din cap. Am și eu șorț nou, cu pătrățele, am și ghețe noi și ghiozdan cu cheoturi luctoase, dar mie tot îmi vine să plîng. Mămica îmi duce ghiozdanul, eu duc tolbăța cu mîncare. Cînd m-a dus în școală, mămica mi-a spus: „Să mîncînc tot, pușorule, să nu împarti mîncarea cu alți copii. Și vezi să nu alergi că te-nălzești, să nu bei apă că răcești, să nu te joci că te murdărești. Să nu te lovești, să nu...”

O! Ce rău e să fii școlar! Mămica a vorbit apoi cu profesora să nu stau lingă geam, nici lingă ușă, că mă trage, că sînt slăbuț, că am avut pojar și răceală. Și eu chiar că am început să simt că sînt bolnav.

Și cînd mămica m-a sărutat și mi-a spus la ureche: „Fii cuminte, Lică”, am început să țip: „Nu pleca, mămică!”... Dar mămica a plecat. Și am rămas cu profesora... Ea a vorbit cu toți copiii, și cu mine a vorbit. Da' eu eram bolnav și tăceam. Mă gîndeam că dacă nu mă lasă în pace o spun lui tata s-o spună lui nenea Guță. Dar ea m-a pus să fac mușchi, și eu am îndoit brațul și... am făcut mușchi. Toți copiii au văzut că sînt voinți... și mie mi-a trecut boala. A fost așa bine la școală! Am povestit, ne-am împrietenit. Pe băiatul de lingă mine îl cheamă... „Golegu”... și, ce curios, lui tăla din față tot „Golegu” îi zice... doar nu-s frați.

A venit mămica să mă ia acasă. Da' eu n-am vrut să-l dau ghiozdanul. Toți copiii cu ghiozdane se cheamă școlari. Da' cînd a mai văzut o mămică cu ghiozdan?

Am mers înainte cu „Golegu”.
LICA
pt. conf. L.V.

OPIII?

Să folosim puterea colectivului

Elvira S. are 9 ani. E o copilă egoistă și răutăcioasă, nedisciplinată, dezordonată, își terorizează mama. Tatăl bea, lipsește mult de acasă. Mama și-a concentrat toată dragostea asupra fetiței și i-a satisfăcut toate capriciile. Slăbiciunea mamei a educat o egoistă, iar reacțiile copilei la atitudinile tatălui au generat și celelalte tulburări de comportare.

Și la ei, ca și în celelalte cazuri, familia nu mai este, ca în accepția marelui pedagog Makarenko, un colectiv de muncă unit printr-o viață comună, interese comune, bucurie și chiar durere comună. Părinții nu au o atitudine activă, atentă la viața copiilor, la primele lor mișcări sociale, învățatură, jocuri, bucurii și necazuri. Nu există în familie disciplină, sarcini și control. Există doar drama unui cămin dezorganizat sau sfîșiat de conflicte.

Trebuie tras deci un clopot de alarmă la adresa părinților, și mai ales — trebuie să o spunem — a bărbatilor, pentru a le arăta că alcoolismul este rădăcina altor rele și că trebuie să lupte din toate puterile, fie că e vorba de ei, fie că e vorba de rude, prieteni, vecini, tovarăși de muncă, pentru combaterea lui.

Dr. Margareta ȘTEFAN
medic neuro-psihiatru infantil

Am avut în fabrică cazuri de salariați care obișnuiau să bea peste măsură. Rezultatul era că, pe de o parte, munca lor în întreprindere suferea, iar, pe de alta, viața lor de familie devenise de nesuferit: vegnice scandaluri și neînțelegeri, care amenințau să ducă până la destrămarea căminului lor. Atunci, organizația de partid și comitetul nostru de întreprindere s-au gândit să ia unele măsuri. Iată, de pildă, cum am procedat în cazul unui țesător fruntaș în producție, care, de când începuse să bea, își pierduse prestigiul în fața colectivului în care muncea.

În primul rând l-am chemat și am stat de vorbă serios cu el, atrăgându-i atenția asupra pericolului care-l paște. Apoi, i s-a făcut o vizită acasă, unde s-a stat de vorbă și cu familia lui. Omul și-a dat seama că merge pe un drum greșit și de atunci nu l-am mai văzut beat. Nu demult, chiar soția lui a venit la fabrică și ne-a mulțumit pentru ajutorul pe care i l-am dat.

În alt caz, brigada de agitație a fabricii a satirizat în fața a sute de tovarăși de muncă pe un muncitor care venea „cu chef” la lucru.

Omul s-a roșit și am crezut că va intra în pământ de rușine. Dar leacul i-a folosit. De atunci nu s-a mai întâmplat să-l vedem „cu chef”.

Anul trecut, consiliul de judecată tovarășească a luat în discuție cazul altui muncitor care venea beat la lucru. Purtarea lui a fost discutată în fața a aproape o sută de oameni. Și de data aceasta inițiativa colectivului a avut efect.

Am dat toate aceste exemple pentru a arăta că, după părerea mea, una din formele cele mai eficiente de combatere a alcoolismului este crearea unei opinii publice care să ia atitudine împotriva unor astfel de manifestări, trezind sentimentul demnității și spiritului de răspundere care trebuie să caracterizeze omul nostru nou.

NINA BORACIU

președinta Comitetului de întreprindere al fabricii „Mătasea popoasă”

CUM VOM LUPTA ÎMPOTRIVA ACESTEI BOLI

Citind articolul apărut în revista „Femeia” cu privire la problema combaterii alcoolismului, ne-am gândit mult la felul cum comisia noastră de femei ar putea contribui la această acțiune.

În primul rând, vom populariza materialele apărute în „Femeia” în ședințele noastre și în cercurile de citit.

Vom citi, de asemenea, aceste materiale în cadrul de radiodifuziune, în cadrul emisiunii locale, și vom cere ca în discuțiile să-și spună părerea, să ne ajute să luptăm împotriva beției (un început s-a și făcut: în ziua de 28 iulie a.c., tov. Ana Pasteanu, membră în comisia de femei, a citit articolul din revista „Femeia”).

Mă gândesc că ar fi bine să organizăm întâlniri torțărești între familii, obișnuind în felul acesta bărbaiții să-și petreacă timpul lor liber împreună cu familia.

Propun prezentarea unor filme prin care să se atragă atenția asupra pericolului alcoolismului, mai cu seamă în fața maselor de tineret.

Cred că ar da rezultate bune organizarea unor școli de dans pentru tineret, unde, în afară de dans, să se predă și lecții de bună purtare.

Comisia de femei din orașul nostru va căuta să creeze o opinie publică împotriva beției.

Margareta ISTVANFFY

responsabila comitii de femei din Alba Iulia

BRAVO, TOVARĂȘĂ ÎNVĂȚĂTOARE!

Călătoream spre Baia Mare. În compartiment, o familie simpatică de moldoveni din Huși făcea o plimbare de plăcere prin țară.

Erau oameni veseli, sociabili, am glumit, am discutat împreună. La un moment dat, femeia a scos ceva de-ale mâncării și o sticlă cu țuică. Le-am cedat locul meu de lângă fereastră, să mănânce comod. S-au așezat, și-au turnat țuică în pahar și au băut pe rând: femeia și bărbatul. Dar fiul lor, un băiat de vreo 11 ani, s-a împotrivit.

— Beă, Neluțule, mamă, îl rugă ea. Beă, că alcoolul te ferește de boli, băiețică...

„Băiețică” îndepărtă paharul degustat.

— Nu vreau. Nu beau nici un strop.

— Neluțule, interveni energic tatăl, ce fel de mofturi sînt astea?! Trebuie să bei țuică! Ca pe un medicament! Să te ferească de boli!

„Ce părinți inconstienți! — mă gândeam. De unde au scos ei că alcoolul ferește de boli?... Uite cum încep să-i obișnuiască de mici cu băutura, să le slăbească organismul...”

În clipa aceea copilul luă paharul. Și, pină să prindă de veste părinții, vărsă țuica pe fereastra vagonului.

— Ce-ai făcut, încăpăținatule?! se răstiră amindoi deodată.

— Nu beau. Nu beau. V-am spus. Pe noi ne-a învățat tovarășă învățătoare că alcoolul distruge globulele roșii... Eu vreau să fiu sănătos, ca să pot învăța..., le răspunse îndrăjit copilul.

În clipa aceea aș fi vrut să îi string mina.

dr. Alfoas FRUCHTER
medic primar

A. L.

Statul medicului

CE POT FACE PĂRINȚII SPRE A-ȘI FERII COPILII DE BOLI MOLIPSITOARE

Reținește școala!

După o vacanță plăcută și întremătoare, copiii noștri reintră în clase. Viața în colectivele de copii, în școală, are nenumărate foloase pentru o bună plămădire a personalității copilului. Copiii se pregătesc temeinic pentru adevărata viață socială — în mijlocul tovarășilor de joacă — pe băncile școlii.

Dar aglomerațiile de copii prezintă uneori, din punct de vedere epidemiologic, prilejul răspîndirii mai rapide și mai ușoare a unor boli contagioase ca: pojarul, scarlatina, tusea convulsivă, oreionul, gripa, vărsatul de sînt, paralizia infantilă.

Toți părinții cunosc aceste probleme, dar puțini știu că stă în puterea lor ca o boală să nu se răspîndească și ca propriul lor copil să nu se îmbolnăvească.

Este o datorie pentru mame, pentru părinți, să cunoască toate mijloacele de prevenire a acestor boli.

Prinul și cel mai important mijloc constă în mărirea rezistenței organismului copilului. Un organism călit, rezistent nu se va îmbolnăvi și chiar dacă se îmbolnăvește, face de obicei o formă de boală ușoară. Părinții obțin călirea trupului copilului aplicînd de timpuriu sfaturile date de medic sau de sora de ocrotire.

Alimentația rațională a copilului mic și preșcolar, cît și a celui școlar este un factor care contribuie la consolidarea rezistenței corpului față de microbii patogeni.

Vitaminizarea copiilor — mai ales în sezonul de toamnă și iarnă — contribuie și ea la același lucru.

Un regim de viață sănătos — cu respectarea silnică a unui program, cu alternarea corectă a perioadelor de odihnă, de muncă, de joacă, ferirea de oboeli mari, de eforturi inutile, gimnastica în aer liber, inotul, sporturile de iarnă, aerul curat, camerele aerisite, soarele, lumina — contribuie, de asemenea, la călirea organismului, la mărirea rezistenței sale față de boli.

Tomai de aceea, statul nostru democrat-popular a organizat atâtea colonii de copii mici și școlari — la munte și la mare — știindu-se că factorul climatic, scoaterea temporară a copiilor din oraș, reprezintă un mijloc prețios de călire a organismului.

Părinții au datoria să vegheze la igiena corporală a copiilor lor (spălarea corpului, a dinților, a mâinilor cu apă și săpun înaintea fiecărei mese) și prin exemplul lor să trezească în copii deprinderi bune și dragoste de curățenie, de ordine.

Părinții vor avea grijă de îmbrăcămîntea copiilor, spre a nu fi prea înfofoliți, căci transpirația este un factor nefavorabil sănătății.

În perioadele de epidemii, părinții vor respecta cu strictețe măsurile recomandate de forurile sanitare (fierberea apei, spălarea atentă a alimentelor, fierberea laptelui, evitarea localurilor aglomerate, lupta contra muștelor și a rozătoarelor, evitarea oboelii copiilor).

La prima indispoziție, la primele semne de boală (febră, oboseală, lipsa pozei de mîncare, tuse, guturai, dureri musculare, vărsături, diaree), vor așeza copilul în repaus, îl vor izola în pat și pină vine medicul îi vor da doar ceai, apă fiartă, zeamă de compot. Numai medicul poate decide dacă este o boală ușoară sau începutul unei boli mai grele, ce ar putea molipsi și alți copii.

Știința a pus la îndemîna părinților un mijloc remarcabil de înlăturare a multor boli: vaccinurile.

Prin vaccinările antiovariolice, antidifterice, anti-tuberculoase etc. multe boli au dispărut aproape complet. Recent a început și la noi oincinarea metodică contra paraliziei infantile (3 injecții), care va duce, ca și în alte țări, la o mare scădere a numărului de îmbolnăviri.

Este o firească și elementară datorie a părinților să se intereseze de vaccinările copilului lor și să insiste ca să fie vaccinat, spre a fi ferit în mod sigur de diferite boli.

O BIBLIOTECARA DE CASA

Tovarăşa Zinca Dobrin are 58 de ani. Dar vârsta nu o împiedică ca, pe lângă gospodărie, să se ocupe şi de diferite munci obşteşti.

Acam tovarăşa Zinca are o bibliotecă de casă. Printre cititorii săi cei mai asidui e şi moş Vasile Munteanu, care şi-a luat de curând de la bibliotecă romanul „Mizerabili” de Victor Hugo.

Ca moş Vasile Munteanu sînt şi alţi cititori: Maria Tătaru, Elena Papară şi fiica ei, Florica, familia Stoide. De curînd, cititorii au luat de la biblioteca de casă cele 3 volume ale romanului „Războiul iobagilor” de I. D. Muşat, „Giuverul coroanei” de Ralph De Bois-sière, cele două volume ale romanului „Cavalerii teutoni” de Henryk Sinkiewicz şi altele.

Tovarăşa Zinca Dobrin munceşte cu drag pentru a atrage noi cititori, alături de cei zece pe care li are plină acum.

Elena GRIGORE
responsabilă colectivului de redacţie al centrului de radiodifuziune Striad

PRIN MUNCA VOLUNTARA

Pînă acum doi ani, pe strada noastră, Roşiori, cînd ploua trebuia să intrăm în noroi pînă la glezne. Prin grija sfatului popular orăşenesc, strada este azi pietruită.

Gospodinele au muncit şi muncesc cu drag să păstreze curăţenia străzii. Toate gardurile sînt frumos văruite, curţile curate. Dar mai aveam un necaz. Nu aveam unde lua apa necesară gospodăriilor noastre.

Comitetul de stradă a antrenat pe cetăţenii din circumscripţiile electorale 24 şi 25 la curăţirea şanţurilor existente. Într-una din zilele lunii iulie, echipele formate din cetăţeni din cartier au curăţat cele trei şanţuri, care acum ne răsplătesc cu apă bună de băut.

La curăţirea şanţurilor de pe strada Roşiori au muncit cu multă tragero de inimă soşii Petrache, soşii Pricop, Bărbieru Ana, Iancu Nicu şi soşia, Cornelia Pătrăşcoiu şi Dan Nicu. La şanţurile din strada Susai-cov au muncit soşii Agache, Vasiliu Dumitru şi soşia, Dumitru Petrică, Dumitriu Maria, soşii Cazacu şi alţii.

Mădăliţa GHEORGHIU
membră în comitetul de stradă nr. 17 din circumscripţia electorală nr. 24 Striad

Micuşa Klaviţa interpretează un dans ţigănesc

Cititoarele şi corespondentele au ascultat cu interes discuţiile purtate în cadrul consfăţurii

CONSULTAŢIE JURIDICĂ

M. IONESCU

Pentru a te putea ajuta concret, ar trebui să ne dai unele amănunte: ce meserie are ginerele d-tale, cum se numeşte, unde lucrează? În orice caz, dacă vă mai insultă sau vă brutalizează, reclamaţi-l la Tribunalul de urgenţă, care s-a înfiinţat recent. Pentru divorţ, ar fi totuşi bine să angajaţi un avocat. În caz de divorţ, casa şi copilul rămîn mamei (celui în favoarea căruia s-a pronunţat divorţul)

Nu demult redacţiile revistelor „Femeia” şi „Dolgozo N6” s-au întâlnit cu cititoarele şi corespondentele lor din oraşul Alba Iulia.

Propunerile şi sugestiile, cît şi criticile făcute în consfăţuire, vor ajuta revistele să-şi îmbogăţească conţinutul şi să publice şi pe viitor articole care interesează în mod deosebit pe cititoare.

După consfăţuire a urmat un frumos program artistic prezentat de cititoarele revistelor şi copiii acestora.

INTRE PRIETENE

DRAGĂ MARTA,

Nu te supăra, tocmai pentru că apreciez încrederea şi prietenia pe care mi le-ai arătat, am să-mi permit să te cert, prieteneşte, cu toată sinceritatea. Scrierea ta abundă de astfel de observaţii: „Niciodată, dar niciodată, nu am avut o prietenă sinceră” sau „În viaţa mea nu am iubit pe nimeni şi nu m-a iubit nimeni”, sau „De ce sînt aşa de răi oamenii” etc...

Fără îndoială, eşti victima împrejurărilor şi condiţiilor în care ai crescut. Dar ar fi fost de acum timpul să te eliberezi de ele. Cred că eşti prea închisă, prea orgolioasă, prea zgîrcită cu cei din jurul tău. Ai mai multă încredere în oameni, cheltuieste-te cu mai multă dărnicie, fă credit celor din jurul tău (iartă-mi expresiile cam administrative) şi vei vedea că vei fi răsplătită. Impodobeşte-te puţin, şi la propriu şi

la figurat, nu mai fi neglijentă (bănuiesc că ai timpul necesar să te îngrijeşti, să fii puţin cochetă, să-ţi dedici uneori gîndurile şi unei rochii frumoase, unei garnituri discrete, dar originale, unei coafuri care să te avantajeze). Apoi, fii mai veselă, maisinceră, mai naturală, caută să faci astfel ca prezenţa ta să nu fie apăsătoare, pentru cei din jur, ci să le facă plăcere. Bineînţeles, nu aştepta imediat, calculată, răsplata: azi v-am sîmbit, iubiţi-mă. Nu. Dar fii tu însăşi şi vei vedea că şi a da poate procura plăcere, de multe ori chiar mai mare decît a primi.

Loziaca ta: „capul sus, curaj, înainte, trebuie să înving” e foarte bună, dar mă întreb în primul rînd ce, pe cine vrei să învingi, ce ai vrea să cucereşti prin această victorie şi ce faci, concret, ca s-o obţii.

Spu-i că eşti duşmana idilelor de o zi şi că visai o iubire veşnică. Dar de unde ştii că idila de o zi

nu se va transforma într-o mare iubire? Da, înţeleg şi ai dreptate să condamnă pe cele care au cîte o idilă în fiecare zi, dar nici o dragoste n-ar fi început vreodată dacă partenerii ei ar fi cerut să le garanteze cineva că ea va dura toată viaţa.

E. DUMITRU,

Greşeala principală ai făcut-o căsătorindu-te cu un om pe care îl ştiai plin de defecte şi pe care nici nu-l iubeai, numai pentru a ascunde ruşinea de a avea un copil fără tată. Ai vrut să acoperi deci o greşeală cu o alta şi a ieşit prost.

Acum, tu eşti cea mai în măsură să judeci dacă mai există vreo şansă, vreo posibilitate de a-l aduce pe calea cea bună. Dacă nu, şi dacă — aşa cum bănuiesc — purtarea lui are o influenţă nefastă şi asupra copilului, atunci, din păcate, singura soluţie este despărţirea.

LELIOARA,

Îmi pare rău, dar cred că cel mai bun lucru este să renunţi cît mai repede la „prietenul” tău. În căsătorie nu vrea să te ia, fiindcă părinţii lui vor o fată mai bogată, a început să bea, se poartă urt, îşi alege prietene şi prieteni uşuratici.

E frumos din partea ta că vrei să-l ajuţi să se îndrepte, dar, pentru ca să poţi avea influenţă asupra lui, ar trebui ca cel puţin să te îmbecască. Or, dacă singurul motiv pentru care nu vrea să-ţi lege viaţa de a ta este cel pe care mi l-ai spus, e clar că nu te iubeşte. E greu de crezut că un om care bea şi îşi face de cap cu fel de fel de oameni fără căpătii, cînd o vorba de căsătorie este un biet copil fără voinţă, care ascultă orbeste ce spune mămica şi tătocal. Deci, curaj şi scoate din vocabularul tău cuvintele „nu pot”.

SANDA

Părerii

Vai, dragă, dactilografă să fii! Huzurești...

Cum vii dimineața la birou nu trebuie să ceri de lucru: sub capacul mașinii te și așteaptă nerăbdătoare o întîmpinare de 8 pagini de la avocatul întreprinderii cu mențiunea: „f.f.urgent!”.

Vrei să începi lucrarea. Dar tocmai în clipa aceea se ivește un șef:

— Dragă, lasă, lasă totul și bate-mi imediat referatul acesta, fiindcă-i foarte urgent.

Peste cinci minute sosește alt șef:

— Dragă, fă-mi în două secunde situația asta, că trebuie s-o depun peste o oră la bancă.

— Nu vă supărați, trebuie să termin mai întîi întîmpinarea tovarășului avocat... Trebuie s-o depună la Comisia de arbitraj...

Șeful se supără foc, începe să strige, te învinuiește că-l simpatizezi pe juristconsult și că de asta lucrezi mai întîi pentru el...

Grăbit, cu o falcă-n cer și una în pămînt apare alt șef:

— E gata lucrarea mea? Cum? Ți-am adus-o de ieri! Cum de nu-i gata?! Am să mă duc la tovarășul director...

Directorul e și el furios: „Auzi! N-a terminat de bătut nici măcar tot ce i s-a dat ieri! Sigur... ar fi putut termina dacă ar fi vrut să lucreze, dacă ar fi vrut să facă ore suplimentare, ar putea fi o dactilografă excelentă dacă ar lucra ziua și noaptea, toată săptămîna, chiar și sîmbătă seara și duminica în-

treagă! Dar nu vrea, bineînțeles, nu vrea, fiindcă e leneșă, leneșă, de trei ori leneșă”.

Și atunci... firește, în ziua primelor, dactilografa e uitată. La urma urmei de ce să i se dea primă? Parcă face ea suficiente ore suplimentare?... Și apoi, primele sînt pentru tehnicieni. Cîteodată, hai, fie, primească și dactilografa primă. Dar... o sumă cît mai mică.

Ea propun să se mărească ziua de lucru pentru dactilografe de la 8 la 10 ore, pentru că și așa ele sînt totdeauna atît de oboseite și le dor spatetele atît de tare, încît nici nu observă dacă muncesc ceva mai mult. De aceea și tovarășii directori le cer zilnic una sau două ore în plus. (Doar atît ca să nu le istovească. Și apoi... sînt și ele femei cu familie, au gospodărie.)

Ei, iată că se încheie și ziua de muncă a dactilografei. Se duce și ea acasă să se odihnească. Acasă însă... e deranj, neaerisit, mîncarea trebuie pusă la foc. De ce să se apuce mai întîi?

Uite a venit și soțul.

— Uf, ce neorînduală, bombăne. Vrea să se așeze la biroul său din colț și izbucnește supărat:

— Poftim! Vezi cum arată masa mea de lucru? Spune că nu ești de vină... De ce lași copiii să verse cereala pe aici?!...

Băiețelul, care e în clasa a II-a, nu prea învață și trebuie ajutat, îndemnat, controlat.

Ea: Te rog ascultă-l tu azi pe Ionuț. Vezi cum și-a pregătit lecțiile. Vezi cît sînt de ocupată la bucătărie, prepar cina...

Ei: Dragă, dar asta e misiunea ta, a mamei, tu trebuie să te ocupi de copil. Eu... eu n-am răbdare. (Acest bărbat e apreciat de toți cei care-l cunosc și-i considerat un soț ideal!)

Draghele mele, vă rog să-mi răspundeți dacă și în orașul dv. dactilografele au aceeași situație sau, poate, mai avantajoasă.

Cu stimă, SIPOS MARGIT

Tg. Mureș

VĂ RECOMANDĂM ȘI DUMNEAVOASTRĂ

Într-o grădină umbroasă de pe strada Cucuteni s-au întîlnit zilele acestea mame din circumscripția nr. 194 a raionului Lenin ca să discute împreună despre o problemă arzătoare: educația cetățenească a copiilor lor.

A fost un prețios schimb de experiență de la care fiecare mamă a avut multe de învățat. Din discuții s-au desprins metode juste de educare folosite de unele mame din cartier. Dar au fost și criticate altele ale căror copii nu respectă pe cei vîrstnici, deteriorează bunul obște etc.

S-a hotărît deschiderea unui cerc pedagogic pentru mame, iar pentru copiii mici—un cerc de basme.

Comisia de femei împreună cu responsabilele de circumscripție și-au propus să organizeze astfel de întîlniri cu mamele în toate circumscripțiile raionului. Inițiativa comisiei de femei a raionului Lenin este de un prețios ajutor pentru mame și o recomandăm și celorlalte comisii de femei din țară.

C. F.

ILENUȚA E SUFLETUL BRIGĂZH

La sonda 330, sonda festiva-lului, lucrează și Ileana Niță, destoinică și harnică sondoriță.

Nu a trecut multă vreme de cînd Ileana era femeie de serviciu. Ajutată de partid, cu multă rîvnă pentru învățatură, ea a ajuns o sondoriță stăpînată pe meserie. Datorită spiritului ei de gospodină, curată și harnică, își păstrează locul de muncă și uneltele în deplină rînduală. Ea nu se sfiește să-i certe pe ceilalți cînd nu fac la fel. De aceea, brigada din care face parte a reușit să foreze sonda cu 40 de zile înainte de termen, iar acordul și premiile pe care le-au ridicat membrii brigăzii au fost foarte mari.

Ileanuța e și o mamă drăgăstoasă. Își crește copilul, care-i voinicuț și voios, în așa fel ca el să ajungă un om cinstit și de valoare, să fie la rîndu-i un exemplu bun.

Lelia POPA

Schola Berca-Moșni

PRIVESC ÎN TAINĂ

Iar chipul tău de floare rară
În gînd frumos ce-l port mereu.
Și flința ta parcă-nfloare
Viața sufletului meu

Radu URSULESCU
elev bibliotecar anul I B.

Răspuns cititoarelor

„UNEI ABONATE DIN PROVINCIE”

Dragă prietenă, pentru a-ți realiza dorința, este nevoie să vii la București împreună cu soțul, avînd la dv. extrasul de căsătorie plus o copie, certificate medicale date de o policlinică după analizele W. Sermann și radioscopiile pulmonare, adeverință de serviciu care trebuie să cuprindă funcția și salariul, referat social, adică un referat dat de sfatul popular pe bază de dovezi asupra comportării dv. în relațiile cu oamenii. Și bineînțeles și îmbrăcăminte pentru copil.

La Casa copilului nr. 1 se dau copii sub 10 luni. În problema înfierii este clar: se face în București. Extrasul de naștere, după lege, se eliberează în localitatea de domiciliu a părinților. Dar se fac și s-au făcut excepții. O dată ajunși în București, veniți la redacție, la secția scrisori. Noi vă vom ajuta și precis că vom reuși.

FIICA FRUNȚAȘULUI ANDREI ALMAȘI

Utemista Tonei Almași, fiică a cîntărețului frunțaș Andrei Almași, este bine cunoscută de locuitorii orașului Alba Iulia pentru talentul ei la dans. De mică copilă și-a dat concursul la diferite festivități organizate de comisia de femei și de casa de cultură din orașul nostru.

În vacanțele de vară, Tonei a învățat să danseze mai mult de 40 de fetețe. Acum ea se pregătește pentru concursul de admitere la facultate.

PRIMA SCRISOARE

E prima scrisoare pe care o trimit revistei „Femeia”, care-mi este foarte dragă.

Mă numesc Maria Roventă, am 17 ani și sînt dactilografă la Întreprinderea de cultură și fermentare a tutunului din Urziceni. Mai toate munci-toarele de aici sînt tinere, pline de viață, proaspete ca niște picături de rouă. Muncesc cu elan tineresc și dintre ele se ridică multe frunțașe.

Mare ne-a fost bucuria cînd întreprinderea noastră a cîștigat drapelul de frunțaș pe ramura tutun.

Avem și o formație corală, una de dans și alta de artă dramatică. Anul trecut am fost în București, la concursul echipelor de artiști amatori. Am obținut diplome și ne-am bucurat. În curînd am să vă mai scriu.

Maria ROVENTĂ
I.C.F.T.-Urziceni

Intreprinderea de stat „Arta modei”
vă prezintă câteva modele de
toamnă

M O D A

↑ Haină de ploaie cu
două fețe, una pe talie și cu
cute strinse într-un cordon.

Fustă și jachetă, trei
sferturi din stofă moale de
culoare gris-bleu în dungă.

→ Haină de ploaie cu bu-
zunare interioare. O mică
șapcă completează acest
frumos costum.

PROZAICUL, POETICUL „PÎNE”

(continuare din pag. 1)

și răspundeți-vă singure dacă funcția de președintă de cooperativă sătească e ușoară!

Și acum, după ce v-am arătat, în linii mari, cam ce face și cum se înfățișează această președintă, să ne întoarcem la legătura aceea dintre Ioana Simionescu și plinea bine rumenită în cuptoarele fabricilor...

Pe lângă și, fără discuție, înaintea altor o mie și una de treburi, Ioana Simionescu răspunde în fața organelor superioare de predarea pînă la sfîrșitul lunii august a 8 vagoane cu grâu. Undeva, într-un registru mare al planificărilor, în dreptul comunei Gheorghe Lazăr a fost înscrisă o cifră: 8 vagoane.

Pentru realizarea acestei cifre, Ioana Simionescu, o țărancă mititică de statură, numai suflet în ea, încă din primăvară, în timpul sau chiar înainte însămînțatului, a și început colindul prin sat.

— Bună și din plin să-ți fie ziua Ioane (ori Marie, Pavele, Pandelescu sau, în cazul nostru, Ion, fiind vorba despre unul Ion M. Dinu din comuna Gheorghe Lazăr), ai aflat de legiuirea cea nouă? rize Ioana Simionescu la fel cum începuseră vorba, chiar încă nu se topiseră bine zăpezile iernii, toate celelalte ființe asemenea ei, și de voie, de nevoie, omul își lasă de o parte șleaul la care tocmai înmădea o bucată de sfoară, pentru ca s-o asculte, să clatine din cap, să dea din umeri, să caute mereu către casă, doar, doar, i-o ieși nevasta să fie și dină de față, să n-aibă vorbe pe urmă că de ce a contractat, ca pînă la urmă să arunce o vorbă care nu-l obligă la nimic:

— Bună-i legea! Da, da! bună lege... Numa' lasă-mă s-o chibzuiesc... Om vedea... Te caut eu, mline, poimline... Nu-i grabă!

— Eu nu-s zorită, Ioane... Ți-am spus numai așa, cum adică-i legea, s-o știi, că-ți vine-n ajutor! Cui nu-i prinde bine cîteva sute de lei! Nu-i grabă! Mai trec eu pe aici! răspunde Ioana Simionescu și încearcă să arate ca și cum, într-adevăr, n-are de ce să fie zorită, însă numai dină știe cîte griji li mai aduc asemenea amînări, pentru că, în loc să contracteze în ziua aceea, după cum își făcuse planul, 2.300 kg de grâu, n-a apucat să încheie contracte nici de 400! Dar las'că mline, mline o ia și mai din zori, să-l prindă pe om acasă, odihnit și mai dornic de cercetarea noilor legi. Dacă pe văduva Maria lui Dinu, cea cu șase copii și cu șapte hectare de pămînt, n-a izbutit în două ceasuri de vorbă s-o hotărască să încheie contract decît doar pentru 300 kg, Ioana Simionescu se arată nespuse de bucuroasă, ca de o treabă foarte bine mîntuită, însă numai ea știe ce socoteli trebuie să-și facă acum, să împlinească de la alții cele vreo 300-400 kg pe care plănuise să le contracteze cu văduva!

Ce știu la raion de frămîntările ei? Au scris-o acolo în catastife cu 8 vagoane, 8 vagoane să scoți, Ioano, că de asta ești dumneata președintă și responsabilă a comisiei de femei și vicepreședintă, și

vizitiu, și cărăuș, și „turuie gură” toată ziua, să talmăcești legile economice în opt sute și ceva de case din Gheorghe Lazăr.

Și dacă te întrebă omul, că de, așa-i omul pe care și l-ai ales să-ți fie tovarăș de viață și la bucurie și la supărare:

„Ce-i femeie? Ce ți-s mereu corăbile înecate? Mai lasă-le-ncolo de necazuri și nu le mai pune atîta la inimă, că doar n-o arde pămîntul!”

— poți Ioano să-i dai ascultare sau, cel puțin, mai ai puteri să-l faci să înțeleagă că undeva, ca un țel final ori ca un scop în viață, stă înscrisă o cifră și că nu te lasă inima pe tine, comunist, să nu-ți duci pînă la capăt misiunea care ți-a fost încredințată? Nu poți, Ioano! De altfel, nici nu-ți trec prin minte asemenea gînduri, pentru că îți știi puterile, nu ți le drămuiești, îți știi hotărîrea și îți știi dîrzenia cu care muncești zile și nopți în șir numai și numai ca cifra aceea pierdută în atîtea și atîtea alte cifre, dar pentru tine singura însemnată, să fie anunțată la timp: astăzi, ziua, luna, anul, s-a primit din partea cooperativei din Gheorghe Lazăr cantitatea de 8 vagoane de grâu contractate.

Și iar te scoli cu un ceas mai devreme decît ieri, deși primăvara nici la 5 dimineața nu-i încă lumină, sau iar n-apuci să închizi ochii, ca nu cumva să-l scapi pe Ion Robitu, despre care ai auzit că s-a pregătit să plece din zori la oraș și pe care ești hotărîită să-l faci să iscălească contract pentru 1.000 kg de grâu!

În ziua aceea, la începutul lunii mai, eu știu, Ioano, mi-au spus oamenii, tovarășa Teodora Duță, responsabilă comisiei raionale de femei, Andrei Constantin, președintele sfatului, tovarășul Dumitrache, secretarul comitetului de partid al comunei, toți mi-au spus că ai fost așa de mulțumită și de bucuroasă, de parcă ai fi cîștigat lozul cel mare. Și toată mulțumirea aceasta numai pentru că Ion Robitu iscălise atunci — abia își terminase de însămînțat porumbul —, și fără nici o șovăială, contract pentru 1.000 kg!

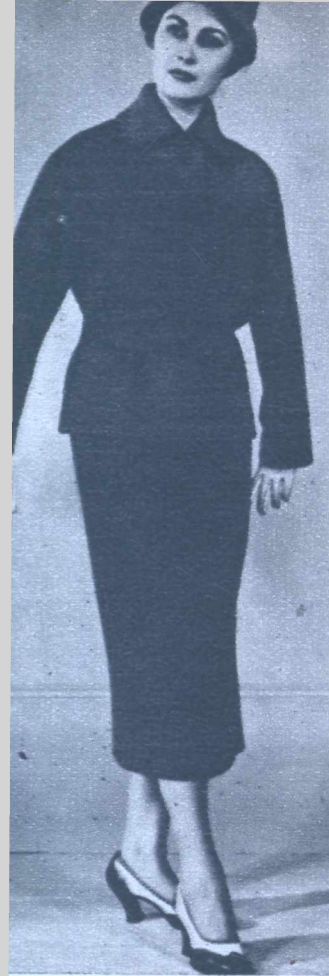
După cum vedeți, nu-i lipsă de bucurii în munca Ioanei Simionescu și a tuturor celorlalte ca dină!

★

Între două treburi, ne-am oprit o vreme în gara Bucu, la baza de recepție, unde este șef un tinerel puțin încrezut și cam lenevos.

N-ar da el o mîna de ajutor oamenilor să-și pună ori să-și ridice sacii de pe cîntar, doamne ferește! Incolo, Toma C. Petre, șeful bazei, este un tinerel cumsecade și dornic de popularizare. Din scriptele lui am putut desluși că pînă la 28 iulie, contractanții, prin cooperativa din Gheorghe Lazăr, își predaseră la bază 89% din cantitatea de grâu contractată în primăvară. M-am gîndit atunci la ființa aceea mărunțică, tare inimoasă, necăjită numai pentru faptul că nu izbuteste să fie măcar în două locuri dintr-o dată și în același timp, și mi-am îngăduit în numele tuturor orașencilor, al tuturor mamelor, soțiilor și gospodinelor să-i mulțumesc.

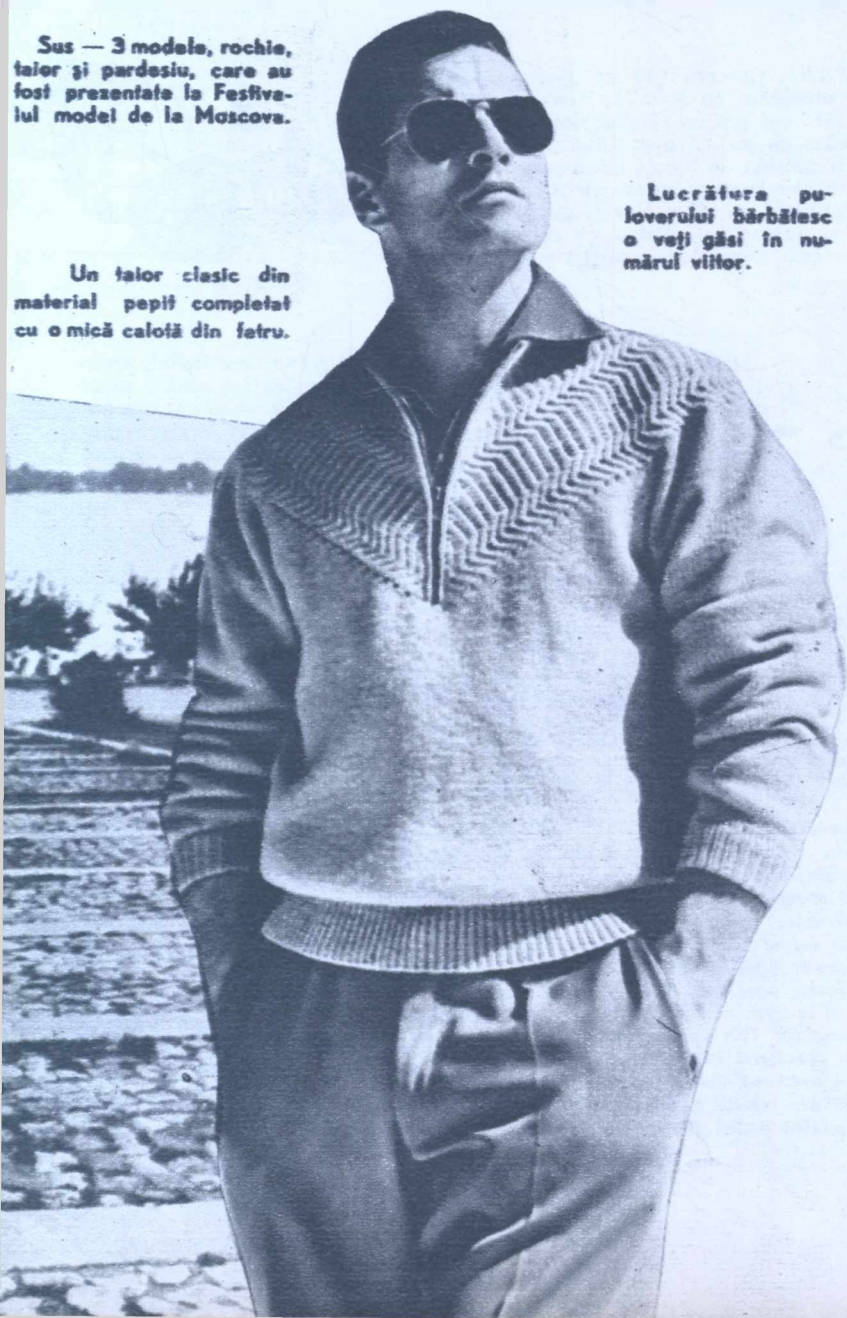
GH. FLORESCU

Sus — 3 modele, rochie, talor și pardesiu, care au fost prezentate la Festivalul model de la Moscova.

Un talor clasic din material pept completat cu o mică calofă din fetru.

Lucrătura pu-loverului bărbătesc o veți găsi în numărul viitor.

SĂNĂTATE ȘI RUMUSEȚE

În septembrie, prima lună de toamnă, soarele începe încă cu destulă putere. Profități de răcoarea zilelor din această vreme, mergeți mult în aer liber, frecvențați parcurile și spațiile verzi și stați să vă petreceți sfârșitul săptămânii pe malul lacurilor sau în pădurile din jurul orașului.

Măncați fructe, salate și legume crude; conțin multe vitamine și sunt răcoroase. În același timp, din ele puteți prepara câteva mâncăruri delicioase pentru tea. De pildă:

CASTRAVETELE HIDRATAZĂ ȘI ÎMBOABĂȘTEȘTE. Se masează ușor în ficare și cu felii de castravete și după o jumătate de oră se spală în apă caldă. Feliile de roșii, folosite în același fel, fac minuni la un ten gras sau la acnee. Pentru un ten odărnăc, verșeză, cu pielea deshidratată, recomandăm mâncăruri din pepene galben. Cișcăniile, pepenele și prunele sînt bine suportate de un ten gras, deoarece sînt astringente, în timp ce pieliile sînt tolerate de orice fel de ten, fiind în special în mod special celor cu porii dilatați. Efectul este același cu cel descris mai sus, în cazul castravetelui. Nu uitați încă că:

1) fructele trebuie să fie bine coapte; 2) masa fructelor nu se aplică decât pe fața perfect deșchisă; 3) gâtul trebuie să beneficieze de același tratament ca și fața; 4) masa se păstrează o oră, după care fața se spală bine cu multă apă caldă. Insistăm asupra acestui ultim punct, deoarece altfel efectul va fi exact contrar celui dorit: lăsat în contact cu epiderma timp îndelungat, sucii de fructe fermentează și dăunătesc.

Precauții din vreme toamna de castraveți pe care o veți adăuga cremei de demachiaz, a cărei formulă am mai dat-o altă dată și pe care o puteți adăuga: usturâ de porc 100 g, măduvă de câine 25 g, timciură bonase 10 g, roșmă de castraveți 10 g. Pentru a prepara crema de castraveți se procedează astfel: se iau castraveți mari, bine copti, îngălbeniți, se curăță de sîmț, se dau prin mașina de tocat sau pe rîndare și se strecoară printr-un tifon. Lichidul astfel obținut se pune în sticle bine închise și se ține în rece. Pentru a nu se altera, se adăugă la fiecare pahar de roșmă un pahar de alcool etilic de 90°. Această roșmă se mai folosește pentru prepararea laptei și a loțiunii de castraveți, despre aceasta vom vorbi în alt articol.

SANDA NOREANU

VINE TOAMNA

CONSERVE

APERITIV. Curățăm și spălăm cepe mici, carote, o conopidă, boabe de porumb tînăr, ardei iuși, gogonele, usturoi, le dăm în clocot cu sare și lăsăm să se scurgă. Separat fierbem oțet cu sare și lăsăm să se răcească. Spălăm castravociori mici, îi așezăm în borcane, laolaltă cu zarzavaturile fierse, înprăștiem între ei căței de usturoi, frunze de tarhon, boabe de muștar și de piper. Turnăm oțetul răcit peste legume și legăm borcanul. După 10 zile scurgem oțetul, îl fierbem din nou, îl răcim și-l turnăm în borcan. Legăm cu celofan și păstrăm în pivniță sau în cămară.

VINETE PENTRU SALATĂ. Alegem vinete tinere, proaspete și fără semințe. Le coacem și le curățăm de piele fără a muia în apă. Apoi desfacem vinetele în fișii și le lăsăm să se scurgă bine, pe un fund înclinat. Le lăsăm la scurs cel puțin o oră. Vinetele le putem toca sau le punem în borcane, sărindu-le după gust. Când le așezăm în borcane să bagem de seamă să nu rămână goluri de aer între ele. Batem fundul borcanului pe palmă, ca să se îndese vinetele. Lăsăm un gol ca de un deget, pe care îl umplem cu untdelemn, legăm gura borcanelor și sterilizăm timp de o oră, două zile la rând.

APERITIV DE VINETE CU USTUROI. Vinete subțiri și proaspete le tăiem felii, cu coajă cu tot, și le prăjim în untdelemn pînă se rumenesc. Le dăm un praf de sare, le presărăm cu puțin usturoi pisat și le așezăm în borcane, îndesînd bine. Legăm gura borcanelor și sterilizăm timp de o oră. Este o gustare foarte apreciată în timpul iernii.

PASTĂ DE GOGOȘARI. Coacem 100 de gogoșari dulci, îi curățăm de piele și-i presărăm cu sare. În timpul acesta înăbușim un kg de ceapă, fără s-o prăjim. Untdelemnul în care înăbușim ceapa îl amestecăm cu puțină apă. Când s-a muiat ceapa o scurgem și o dăm prin mașina de tocat, împreună cu gogoșarii copti. Punem tocătura într-un castron, o amestecăm bine cu untdelemnul rămas de la prăjitul cepii, potrivim gustul cu sare și câteva linguri de zahăr și punem în borcane, pe care le legăm și le sterilizăm timp de o oră. Servim ca aperitiv sau garnitură la friptură.

ARDEI GRAȘI PENTRU MÎNCĂRURI. Tăiem fișii de ardei grași, cărnoși, îi presărăm cu sare și-i lăsăm astfel pînă a doua zi ca să se moaie și să lase zeama. Îi așezăm în borcane, turnăm zeama lor atît cît să-i acopere, legăm borcanele și le sterilizăm o oră. Acești ardei îi punem iarna la ciorbe, mîncăruri și tocane.

Madalina BREBU

CONSERVAREA OUĂLOR

Luna septembrie este prielnică aprovizionării cu ouă și conservării lor. Ouăle pe care vrem să le conservăm vor trebui să fie proaspete, să aibă coaja intactă, necioată. Conservarea ouălor constă în a feri substanțele din interiorul oului de contactul aerului, care pătrunde prin porii.

Vom putea folosi mai multe procedee în conservarea ouălor. De pildă, e de ajuns o cutie sau un vas în care am pus țărîțe, rumeguș sau cenușă. Înainte de a fi așezate în țărîțe sau cenușă, ouăle trebuie unse cu grăsimi, sau de vacă sau parafină. În felul acesta porii se astupă, iar aerul însoțit de microbi nu mai pătrunde. Se recomandă ca ouăle să fie păstrate la o temperatură scăzută, sub 0°. Astfel le vom feri de alterare timp îndelungat.

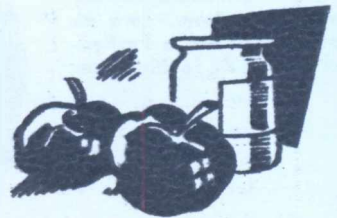
Un alt procedeu este conservarea în apă de var. În acest caz conservarea este asigurată prin proprietățile antiseptice ale apei de var și mai ales prin impermeabilitatea ei față de aer și microbi.

Astfel, în 10 litri apă stingem 1 kg var și lăsăm apoi să se limpezască bine timp de 10 zile. După ce s-a limpezit așezăm ouăle proaspete cu vârful în jos într-o oală sau alt vas. Turnăm apa de var peste ouă, pînă se acoperă. Apoi legăm vasul cu hirtie și îl așezăm la răcoare. E bine să folosim vase mai mici, pentru ca începînd a consuma din ouă, acestea să se termine mai repede, deoarece la suprafața apei s-a format o pojghiță (de calcar) care protejează și ea și care este îndalăturată prin scoaterea ouălor din vas.

În felul acesta putem conserva ouăle timp de 5-6 luni.

Alt procedeu de conservare constă din învelirea ouălor cu hirtie de jurnal; ouăle se pot păstra astfel chiar mai mult de o lună și jumătate.

Smaranda BOLOHAN

Sfaturi practice

Impermeabilizarea încălțămîntului:

1. Se face frecînd fețele pantofilor sau ghetelor cu firnis sau ulei de in fierț;

2. O rețetă bună pentru impermeabilizarea tălpii este aceasta:
parafină 10 g
ulei de in 10 g.

Amestecul se încălzește la bain-marie și se unge cald pe talpă.

Pielea pantofului se mai poate impermeabiliza ungîndu-l cîteva zile consecutiv cu o vată muiată în ulei de ricin.

SCOATEREA IGRASIEI

Pereții umedi sînt foarte dăunători sănătății. Pentru a împiedica întinderea igrasiei, topim 5 kg de piatră vîntată în 20 de litri de apă clocotită. Din acest amestec dăm zilnic timp de 2 săptămîni pe locurile igrasioase și chiar ceva mai sus, ca să se formeze un strat gros de piatră vîntată pe pereți. Acest lucru îl facem înainte de a vîrui, ca pereții să rămîină curați.

DOUĂ ACȚIUNI IMPORTANTE

— „Săptămîna Crucii Roșii” și concursul republican al grupelor sanitare —

Organizația obștească Crucea Roșie a R.P.R. a luat în ultimii ani o mare amploare, numărul membrilor săi ridicîndu-se în prezent la peste 1.600.000. Alături de cadrele medico-sanitare, Crucea Roșie a R.P.R., prin membrii săi, a obținut în ultimul timp realizări însemnate în munca de educație sanitară a populației.

Venind în ajutorul organelor sanitare, Crucea Roșie a R.P.R. a organizat, printre altele, diferite cursuri sanitare la care participă un număr tot mai mare de activiști voluntari. La cererea acestora au luat naștere grupele sanitare, ca formă superioară de organizare. În mijlocul grupelor — avînd ca îndrumători tehnici cîte un medic — echipierii au posibilitatea să-și îmbogățească și să-și perfecționeze permanent cunoștințele. Grupele sanitare, avînd un caracter de masă, funcționează atît în mediul rural cît și în cel urban, pe lângă unitățile din sectorul socialist și în cartiere.

În fiecare an, grupele sanitare participă la concursurile organizate pentru titlul de „cea mai bine pregătită grupă sanitară” din raion, regiune și apoi din țară. Concursul — care a avut loc pînă acum de două ori — a intrat în tradiția organizației.

Și anul acesta, o dată cu venirea primăverii, a început pe tot cuprinsul țării cel de-al treilea concurs al grupelor sanitare. Faza republicană a concursului, la care vor participa cele 17 grupe sanitare frunțate pe regiuni și capitală (16+1), se va ține în cursul lunii septembrie.

Cu acest prilej ele vor demonstra capacitatea lor de a acorda primul ajutor în caz de accident la locul de muncă, de a aplica măsurile sanitare de ordin profilactic și de educație sanitară.

Tot în cursul lunii septembrie, se desfășoară pentru prima oară în țara noastră „Săptămîna Crucii Roșii a R.P.R.” După datele culese pînă acum, acest însemnat eveniment din viața organizației se bucură de un larg răspuns. Membrii de Cruce Roșie, precum și ceilalți cetățeni, iau parte în mod activ la variatele acțiuni organizate zilnic în cadrul „săptămîinii” de către comitetele regionale, raionale și orașenești. Numărul celor ce s-au înscris în organizație în perioada de pregătire a „săptămîinii” a crescut simțitor.

Toți activiștii săi, precum și mase de cetățeni sînt antrenați la activitatea sanitară profilactică. Ei muncesc cu interes deosebit, pentru ca acțiunile întreprinse să dea cele mai bune rezultate. Au loc diferite manifestații artistice, culturale și sportive, adunări ale activului de Cruce Roșie, întâlniri cu donatorii de sînge, se difuzează cocarde și altele.

De pe acum, se poate afirma că „Săptămîna Crucii Roșii a R.P.R.” decurge în mod satisfăcător. E o mărturie a atașamentului maselor tot mai largi de cetățeni față de Crucea Roșie, a cărei preocupare deosebită este lupta pentru apărarea și întărirea continuă a sănătății semenilor noștri.

Pentru rezista conservelor de legume, a dulceturilor și compoturilor preparate de dvs. folosiți cu încredere produsul

Conținutul unei plăci costă 2,30 lei și este suficient pentru prepararea a 10 kg. de conserve.

Se găsește de vânzare în magazinele alimentare și la magazinele cu articole etnice.

DE VANZARE LA TOATE MAGAZINELE CU PRODUSE DE PARFUMERIE ȘI COSMETICE

BOGAT
Sortiment

CONFECȚII de SEZON

pentru *bărbați,*
femei și copii

MAGAZINELE
DE
CONFECȚII
ALE
COOPERATIVELOR
DE
CONSUM

din Slobozia, Ottenila, Brănești, Răcari, Fierbînti, Budești,
Bolintinul din Vale, Roșiorii de Vede, Tr. Măgurele, Alexandria, Zimnicea

FEMEI!

*bolositi pentru
toaleta intimă...*

6 Plicuri
TETRAGIN
PULVERE
(ZINC HEXAMETILLEN GLORIDINIC)

DIRECTIA GENERALA
FARMACEUTICA

Iarăși despre talente artistice...

De data asta din cooperăția meșteșugărească

Meșteșugarele... artiste

Ne întâlnim cu ele mereu. Le știm meștere în arta înfrumusețării noastre. Dar când probăm o rochie sau ne coafăm, nu ne trece prin gând că aceste femei croitorese, coafeze etc. pot fi tot atât de meștere în cînt, dans și artă dramatică.

În vara acestui an a avut loc finala primului concurs al cooperăției meșteșugărești. Oameni care altădată poate nici n-au văzut teatrul au apărut ei înșiși pe scenă. La concurs au participat aproape 700 de formații artistice, cuprinzînd 17.000 de cooperatori. Cifrele sînt elocvente și fără comentariul nostru.

Vă prezentăm mai jos cîteva talente artistice amatoare din cooperăția meșteșugărească:

★

Cine este bătrînica, pusă pe cicăleală? E cunătră. Mertciutkina din comedia „Jubileul” de Cehov, alias Elena Marinescu, o înzestrată artistă amatoare, funcționară la cooperativa „8 Martie” din București.

★

Printre flăcăii și fetele din Odorhei, prinși în cadența îndrăcită a ceardașului, o fată bălăioară se învîrtea parcă mai cu foc decît celelalte. Am aflat că o cheamă Nagy Kato și este croitoreasă. Echipa, pasionată de dans, ar mai fi putut juca încă o oră și chiar două... Dar poznașa cortină...

Ne-am întâlnit însă din nou cu dansatoarea noastră. De astă dată era singură pe scenă. Și nu dansa, cînta.

★

Mînuitoarea de păpuși Geta Olaru, din Tirgovîște, se pricepe minunat să sincronizeze mișcările păpușii cu muzica ce țîșnește prin difuzorul magnetofonului. Interpretă anonimă, stătea în spatele paravanului împrumutîndu-i păpușii viață din viața ei. Cînd la sfîrșitul spectacolului, din sală au năvălit ropotele de aplauze, s-a inclinat nevăzută, o dată cu capetele păpușilor ce se scaldau în lumina reflectoarelor.

★

Mioara Bujoreanu a atacat în scurta ei carieră dramatică toate genurile de teatru. Trece cu o ușurință surprinzătoare de la rolul de ingenuă la cel de duenă și de la zburdălnicia subreței la dramatismul sobru al Ancăi din „Năpasta” de Caragiale. De altfel pentru

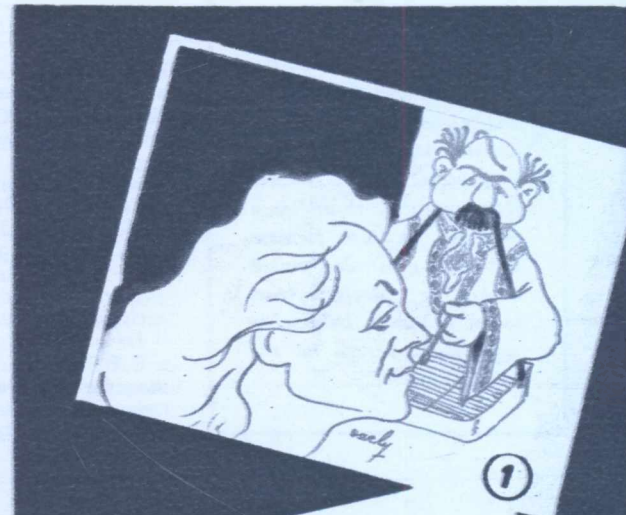
1. Geta Olaru
2. Mioara Bujoreanu
3. Acs Irina

rolul din urmă a luat un premiu de creație, iar spectacolul a fost gratificat cu cea mai înaltă distincție.

Fraga, țigăncușa în camizorul roșu cu bluză galbenă, cu salbă de arginți la gît și în păr, cu testemea înflorată, e din... de unde nici ea nu ar ști să ne spună. A cutreierat toată țara. A stat în cort. Acum locuiește într-o casă cu lumină electrică, aragaz și radio. Stă la Piatra Neamț și e căldărăreasă la cooperativa „1 Mai”. Cunoști după jocul ei cît se bucură de viața nouă; din strălucirea ochilor ei se desprinde fericirea de a munci și a fi considerată om ca toți oamenii. Iar despre nenorocirile ce le-a trăit cîndva, aflî din cîntecul ce îl interpretează cu tovarășii ei, cînd își plîng morții lăsați pe pămîntul Transnistriei. Iar cînd a terminat de cîntat, de pe gene i s-au desprins două lacrimi, grele ca de plumb.

★

O muntă în Ceteza Săgătagului, cu toate datinile ei de azi, la fel ca cele de acum 100 de ani și mai înainte. Miro, miroasă, nănași, stegari, flăcăi și fete. Cîntă ceterașii și fetele țiparec

de-ți țiuie urechile, dar mai abitur ca toate
 țipurește nănașa:

„Mireasa e a mirelui,
 Boii-s a nănașului”.

Sas Floarea, care aici are rolul nănașei,
 în viața de toate zilele este croitoreasă. Și
 mai știe încă ceva: să împletească părul
 miresei. Pentru că în Oaș, în ziua nunții,
 mireasa poartă o astfel de pieptănătură, care
 pentru a fi bine făcută îți trebuie 7 ore.
 Iar în Ceteza, numai Floarea se pricepe s-o
 facă bine.

★

Cum te cheamă, băiețelule? am întrebat
 noi.

„Băiatul“ a început să rîdă și, pe mă-
 sură ce își scotea peruca zburliță și-și aș-
 ternea pe față un strat de vaselină, noi
 eram martorii unei adevărate metamorfoze.
 În locul lui Spiridon, din comedia lui Cara-
 giale „O noapte furtunoasă“, a apărut în fața
 noastră o față frumoasă, care zîmbea des-
 coperind două șiraguri de perle

— Mă cheamă Acs Irina, lucrez păpuși la
 o cooperativă din Arad, ne-a spus ea.
 — Și de ce te-ai slujit în așa hal?
 — Păi reușeam altfel să fiu Spiridon,
 băiat de procopseală în casa lui juptn Du-
 mitrache?

★

La concurs am făcut cunoștință cu un
 personaj ciudat, descins din alte vremuri.

— Cine ești? l-am întrebat.
 — Esculap, mi-a răspuns el laconic.
 Am aflat că avea justificate motive de
 supărare. Făcuse o incursiune inopinată prin
 câteva unități ale „Higienei“ din București,
 și rezultatul i se citea pe față. Il supăraseră
 foarte mult un afiș pe care sta scris
 frumos: „Sîntem cooperatori, nu primim
 bacșiș“. Pentru celelalte amănunte: oglinzi
 pătate de muște, șervete murdare și altele
 de felul acesta, bătrînul zeu al medicinei se
 ducea să se plîngă Sanepidului.

Text și desene de DARLY

4. Elena Marinescu
5. Nagy Kato
6. Esculap
7. Cocoran Floarea (mireasa)
 și Sas Floarea (nănașa)
8. Fraga Stănescu

CROITOREASA

*Cos și cos, și cos mereu,
 Cos că am un foc și eu:
 Să cos mințile nebune
 Ce vor moarte și tăciune.
 Să cos mințile turbate,
 Ce vor oiești neînnoate.
 Gînduri de bancher să cos,
 Să-î întorc mîntea pe dos.
 Să se sature mișelul
 De-o aprinde iar măcelul.
 Să cos mîntea de ciocol,
 Să mi-l satur de război.*

BAT LA ȚINTE

*Bat la ținte ziua toată,
 Mă gîndesc și la o fată,
 Care mi-a bătut un „cui“
 Drept în furca pieptului.*

Cooperatoarele știu să scrie și poezii.
 Sglimbea Stela are 26 de ani și lucrează la
 cooperativa „7 Noiembrie“ din Orașul Stalin.
 Poezia ei a primit premiul I la concursul
 literar inițiat de U.C.E.C.O.M.

CRUCEA ROȘIE A R.P.R.

VĂ CHEAMĂ SĂ INTRAȚI ÎN RÎNDURILE DONATORILOR
DE SÎNGE PENTRU TRANSFUZII

Lei 1,25